

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT: VALG: RETS- FORBEHOLD

INDSIGT: JACOB HOLDT SAGEN

UDSYN: INDVANDRING ARBEJDSKRAFT

UDSYN: DYSLEKTISK POLITIK

INDSIGT: HERRER I EGET HUS

UDSYN: VANVIDS- POLITIK

UDSYN: TYSKLAND OPRØR UNDER OPSEJLING

NR.4 VINTER

INDSIGT: DANMARK UDEN GRÆNSE- KONTROL

Vanvidspolitik og skyld

Nu hundredvis af døde og sårede i Paris.
Men det vil ske igen.

Og uden for de danske mediers lys islamisk terror hver eneste dag rundt om i verden (<http://thereligionofpeace.com/>).

Igen hører vi så bortforklaringerne, om-skrivningerne og den udsigtsløse tale om "øget politiindsats", ekstra "integrations" bevillinger, "dialog" osv. osv. Det er jo nemlig således, hedder det sig, at troende muslimer ikke tror på de voldsopfordringer, der står sort på hvidt i Koranen.

En dansk sprogforsker har analyseret 10 religioners grundtekster. Resultat: Teksterne i islam opfordrer til terror og vold i højere grad end andre religioner. (<http://jylland-spøsten.dk/indland/ECE5097347/Islam+er+den+mest+krigeriske+religion/>).

Der er ikke lykkedes noget steds på noget tidspunkt at integrere muslimer fredeligt i andre samfund. Ifølge meningsmålingen er det endog de yngre muslimer herhjemme, der er mest religiøse (Jyllands-Posten 11.10.2015 <http://jyllands-posten.dk/indland/ECE8103969/Danske-muslimer-går-mere-op-i-bøn-tørklæder-og-Koranen/>).

I ly af politikere, der har snakket og snakket og snakket uden om dette, har den muslimske tilvandring udviklet sig stille og roligt. Moskéer og bedehuse er kommet til i stigende takt, i hvilke imamer brøler budskaber ud, de bagefter bortforklarer, hvis de skulle komme til de vantros kendskab. Hvad angår de vantro, der véd mest om islam, er det endog blevet livsfarligt at sige, hvad de véd.

Det ordentlige og fredelige samfund, vi overtog, er således passé. Skiftende regeringer har alle været lige uduelige til at håndtere den eksistentielle trussel, vi står over for. Uanset den har været kendt i årtier.

De humanitære organisationer, der lige så længe bevidst forvred den politiske dagsorden i forhold til truslen, har en ganske forfærdelig medskyld. Hver eneste krone, naive borgere puttede i disse organisationers bøsser, når indsamlerne kom rundt med et barn ved hånden, hjalp dog også til.

Alligevel sidder den fløjtespillende Gam-meltoft-Hansen, som i sin samvittighedsløse dyrkelse af godheden og abstrakte idealer fik det hele startet, i sit nydelige hjem langt fra ødelæggelsen og forholder sig lige så lidt som andre af hans slags ikke til det, der sker. En kommentar fra den side havde ellers været på sin plads.

Folk som han og eftersnakkerne på godhedens vildt kørende karosse har ødelagt landet. Den gustne kendsgerning er, at vi ikke kan leve sammen med mennesker, der gemmer på det, såkaldt retroende muslimer har i sig. Vi vil aldrig kunne vide, hvad de kan finde på. Virkeligheden er, at enten er man retroende muslim, eller også er man frafalden, og i sidstnævnte fald skal de retroende ifølge islam sørge for at slå én ihjel.

Samtidig bliver det mere og mere uoverkommeligt at få smidt vanvidsdyrkere ud. Vi er ganske vist ikke forpligtede til på dansk grund at tåle politiske ideologier, der med påskud i at være religioner ødelægger grundlaget for det danske samfund. Den slags er ikke omfattet af Grundlovens trosfrihed. Men siger vi det højt, vil rabiate muslimer her i landet bruge det som påskud til terror. Men gør vi det ikke, kan vi vente os terror alligevel med andre påskud. Alligevel accepteres en fortsat strøm af endnu flere muslimer ind over grænserne. Det vil komme til at koste blod. Meget blod.

OH

DANSKEREN 2015

INDSIGT UDSYN

DECEMBER

Danskeren 2015 udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

DANSKEREN 2015
udkommer 4 gange årligt

Redaktion og adresser - side 23.

Danmark helt uden grænsekontrol

I Tyskland bliver Angela Merkel kaldt: *Den sorte engel*.

Den ellers tidligere så populære kansler har begået den største, politiske bommert i sin regeringstid, og dermed har hun sat ikke alene Tyskland, men hele Vesteuropa, i stor fare.

Fænomenet Angela Merkel

Først erklærede hun over for hele verden, at Islam ganske bestemt hørte hjemme i Tyskland (zeitonline 01.07.15), derefter indbød hun de mange tusinde flygtninge/migranter fra Mellemøsten og Afrika til at komme til Tyskland, hvor der både var plads og arbejde, hvilket startede den største folkevandring siden 2. Verdenskrig.

En voldsom bølge af flygtninge og migranter er ved hjælp af menneskesmuglere flygtet til Tyrkiet, Grækenland, Italien og Spanien for at tage imod Angela Merkels invitation. Resultatet blev, at Merkel for et par måneder siden stod med ca. 160.000 migranter, som havde brudt alle mellemliggende grænser under deres vandring op imod Nordeuropa. Da kansleren endelig indså, at så stort et antal kunne Tyskland alligevel ikke klare, indkaldte hun EU for at få de mange mennesker fordelt på flere lande. Et krav, der ikke blev modtaget med klapsalver i ret mange EU-lande, men det lykkedes dog på højeste sted at få lavet en fordelingsnøgle for denne første bølge af flygtninge/indvandrere, men hermed er problemet jo ikke løst, for mere end 200.000 nye flygtninge/indvandrere er allerede på vej og har tydeligt vist, at de ikke vil lade sig standse af landegrænser, bombe, pigtråd eller politi på deres vandring.

Angela Merkel har åbenbart erkendt sine fejl dispositioner og gjorde så endnu en desperat handling, idet hun bad Tyrkiets præsident om hjælp. Ideen var, at Recep Tayyip Erdogan i første omgang mod gode ord og en klækkelig betaling skal oprette flygtningelejre til de ca. 2 millioner flygtninge/indvandrere, der står i Tyrkiet for at blive smuglet videre op i Europa. Magtmennesket Erdogan har sagt ja på visse betingelser. Der er ingen tvivl om, at han vil tage sig godt betalt, bl.a. vil han kunne opnå særlige visa-lempelser og andre spe-

cielle goder for den 70 millioner store, tyrkiske befolkning. Tyrkiets ansøgning om optagelse i EU har i flere år været sat på stand-by. Dermed har Merkel i sin kvide og på vegne af Europa skabt endnu et kæmpeproblem. Hun har sat ræven til at vogte gæs, idet hun har gjort Europa totalt afhængig af Tyrkiet, som fremover vil være en alvorlig trussel for fred og stabilitet i Europa. Merkel og EU's embedsmænd har dermed vist dårligt lederskab og bragt os i en forfærdelig klemme.

Danmark truet

Danmark har i september/oktober set en bølge af især muslimske migranter fra Mellemøsten vælte ind over vor grænse. De fleste skulle have været opsnappet i Tyskland og registreret der, som reglerne siger, men det magtede tyskerne desværre ikke, så man lod tusinder, illegale indvandrere fortsætte til Danmark. Det siger noget om Tysklands afmagt. Tidligere har det tyske grænsepoliti været meget aktivt og særdeles effektivt. De har pågrebet hundreder af illegale indvandrere, lige før den danske grænse, ofte transporteret hertil i italiensk-indregistrerede kassevogne. Nu lukker de øjnene og lader stå til.

Politiet taget på sengen

Selv om hele nationen hver dag på TV i ugerne forud kunne følge menneskestrømmen nærme sig Nordtyskland og dermed også Danmark, så kom det alligevel som en stor overraskelse for det danske politi, der løb forvirret rundt ved grænsen og anede ikke hvad de skulle gøre ved alle disse mennesker. Man havde tilsyneladende ingen forholdsordre fra den øverste politiledelse i København. Det var beskæmmende, at se det danske politi helt miste kontancen og derfor være ude af stand til at udføre den pligt, som de i henhold til deres autoritet er udstyret med. Mange betjente syntes givetvis også, at det var synd for de mange flygtninge/indvandrere, især dem med børn, og lod dem derfor bare gå. Andre forsøgte forgæves at udføre deres registreringsarbejde, men immigranterne er i besiddelse af stor foragt for autoriteter, så de brød uden tøven loven og meddelte, at de ikke ville lade sig undersøge, ej heller registrere. De ville bare videre mod nord. Nogle blev efter aftale hentet af medsammensvorne danskere og herboende muslimer, andre begyndte uhindret at vandre ad motorvejen mod nord. Det hele virkede organiseret fra højeste sted, men politiet og PET havde ikke lige hørt om dette arrangement.

Dansk landekontrol svigtede totalt

Danskerne er generelt et venligt folk, der gerne hjælper andre i nød. Empati anses for at være en god egenskab, men når man er i uniform og har fået bestemte opgaver pålagt efter lovens paragraffer, så må empatien træde i baggrunden og pligten i forgrunden. I dette tilfælde svigtede de danske betjente deres vigtigste opgave, nemlig at styre og kontrollere den illegale indvandring. De indtrængende fremmede greb styringen og bestemte selv, hvor de ville gå, og hvad de ville gøre. Det var pinligt. Når justitsminister Søren Pind efterfølgende roser politiet for at have håndteret situationen

forbilledligt, så gør han blot det, enhver god chef bør gøre, når hans medarbejdere har klokket i det. Han bakker dem op og forsøger at finde forklaringer eller undskyldninger for fejlene.

Slesvig-Holsten hårdt presset

I Slesvig-Holsten er flygtninge/indvandrerpreset nu så stærkt, at hele systemet er ved at bryde sammen. Der er fuldt hus overalt. Alle brugbare lokaler såsom: skoler, kaserner, vandrerhjem, sportshaller, forsamlingshuse m.m. er nu voldsomt overbelagte. Selv de senest opstillede teltleje og container-landsbyer er fyldte. Kaos hersker. Mange af de indkvarterede er utilfredse med faciliteterne. De klager over maden og kvartererne. Det var ikke lige den standard, de forventede, så derfor vil mange søge længere mod nord. Danmark ligger lige udenfor, og derfra kan man også nå til Norge og Sverige. Vore høje velfærdsydelser er dem velkendte, bl.a. det, at uddannelse er gratis. Menneskesmuglerne har endvidere billedt dem ind, at der også er arbejde at få her.

Uro og vold følger i sporet på migranterne

Af flere årsager slås migrantgrupper med forskellig etnisk baggrund på modtagerstationerne i Nordtyskland, senest i Itzehoe fredag den 31. oktober, hvor en gruppe på ca. 50 kurdere kom i slagsmål med arabere. Flere blev arresteret og 6 mand såret. (AFP 31.10.15). Man må ikke glemme, at de konflikter, de er flygtet fra, bringer de med sig, så når de lander i Tyskland eller Danmark fortsætter kampene. Vold mod personalet, smadring af indbo, tyveri og voldtægt er også forekommet flere gange på asylcentre, men det omtales ikke i medierne. Forholdene i Tyskland er ved at være kaotiske og flere og flere migranter bliver derfor ledet nordpå til Danmark og Sverige, uden at være blevet registreret.

Hvem passer på Danmark?

Det meddeles, at flere hundrede tusinde er på vej op igennem Europa. EU har tydeligt vist sin svaghed og magter ikke at dæmme op for denne menneske-tsunami, der bare fortsætter og fortsætter. Danmark er som et lille europæisk land meget sårbart. Vi har ingen grænsebeskyttelse. Vi har ingen coast-guard, som andre lande med stor kyststrækning, grænsegendarmer har vi ikke mere, toldvæsenet har ikke folk nok. Vi har intet specialtrænet riot-politi til at klare ekstreme situationer. Politiet har vist, at de af forskellige årsager, herunder mand-skabsmangel, ikke magter den opgave at passe på grænsen, og man tør ikke sætte militæret ind. Hvad gør man så? Regeringen ved det åbenbart ikke.

Vi står overfor den største menneskelige trussel siden den tyske besættelse den 9. april 1940. Man vidste dengang, ligesom i dag, at de ville komme for at invadere vort land, men man gjorde ikke noget for at forhindre det. Skal vi endnu engang bare se på, at der kommer tusinder af fremmed-kulturelle, der helt enkelt siger: *Vi vil bo i jeres land, og I skal bare tage imod os og betale omkostningerne, for det står i konventionerne?* Står der også i konventionerne, at vi danskere skal opgive kampen for at bevare vort land og vor kultur?

Luk så den grænse

Siden den sorte søndag i september er 56.800 personer indrejst i Danmark. Tallet er baseret på politiets observationer. Hovedparten af disse mange mennesker rejste videre til andet land, fortrinsvis Sverige. I september anmodede 2.761 personer om asyl i Danmark (JP 11.11.15).

Den danske regering har just foreslået at stramme indvandrerpolitikken på fire forskellige områder i håb om, at det vil dæmpe de fremmedes interesse for at slå sig ned i Danmark, men man vil ikke lukke grænsen. Nu har Sverige lukket midlertidigt for indvandringen, og det samme vil formentlig ske i Tyskland inden længe, og så står Danmark for tur.

I september kunne vi ikke standse de 300, der væltede ind over grænsen. Næste gang står der måske 3.000 eller 6.000 og presser på? Dialog og gode minner hjælper ikke mere. Danmark er forsvarsløst, med mindre regeringen tager helt andre og skrappe midler i brug.

Erik Trolldhuus

A nation that cannot control its borders is not a nation.
Ronald Reagan

Oprør under opsejling i Tyskland

I disse dage begynder det for alvor at slå revner i den tyske samfundsdebat. Efter et par år med gradvis stigende folkelig utilfredshed begynder tidligere og nuværende ansatte fra centrale dele af embedsværket nu også at slutte sig til protestkoret mod masseindvandringen og dens følger.

Følger man med i de danske hovedmedier, har man nok lagt mærke til den tyske forbundskansler Angela Merkels bemærkelsesværdige udmeldinger vedr. den aktuelle strøm af migranter, som veritabelt vælter ind i Europa. Udmeldinger, der reelt har haft karakter af "kom blot her til Tyskland!"

Der har fra tid til anden også været denne og hin reportage om folkelige protester, især om Pegidabevægelsen, der med udgangspunkt i storbyen Dresden har arrangeret store demonstrationer, hvor anslået op til 40.000 mennesker har deltaget. Fænomenet er langt fra isoleret til Dresden. Den folkelige utilfredshed med kanslerens og det officielle Tysklands såkaldte "velkommenkultur" koger overalt i vort store sydlige naboland. Senest har bevægelsen HogeSa afholdt en demonstration i Köln, hvor anslået 23.000 mennesker deltog og højtlydt gav udtryk for deres harme og desperation (1).

Dækningen i hovedmediernes har såvel herhjemme som i Tyskland selv været præget af et slet skjult forsøg på at rubricere alle deltagere i disse demonstrationer som "højreradikale" og endog som "nazisympatisører."

Søger man alternative kilder, viser det sig at være langt fra sandheden. Ikke overraskende dukker der ekstreme elementer op til sådanne spektakulære begivenheder, hvor de kan fiske i røtte vande, men at tage dem til indtægt for den kerne af folkelig utilfredshed og frygt, for følgerne af det officielle Tysklands politik, er i bedste fald dårlig og tyndbenet journalistik. I værste fald er det bevidst løgn og manipulation.

Ser man nogle af de mange videoer, der er optaget af de talrige demonstrationer, vil man opdage, at de er domineret af nogle helt andre typer end dem, man i Tyskland

kalder "Nazi-Glatzen" (Naziskaldepander). De typiske deltagere synes snarere at være en blanding af unge familier, midaldrende og en god del pensionister.

I Dresden, som også var et centrum for demonstrationerne mod styret i DDR, umiddelbart inden murens fald, skilte flere deltagere med, at de er på gaden "for anden gang på 25 år", for at gøre opmærksom på, at de er folket, at de repræsenterer Hverdagstyskland – igen i modsætning til politikerne.

Undertegnede kender en af dem personligt. Han er så langt fra at være nazist, som man kan komme; rock'n'roll rebel i DDR-tiden, trommeslager med hang til syrerock og alt i alt gennemført skeptisk overfor autoriteter og verdensanskuelser over en bred kam. Han ledsages af sin søn, der også var med for 25 år siden. Dengang lå sønnen i klapvogn. Nu står han og hans far hver mandag til demonstration med Pegida, skulder ved skulder og viklede ind i det tyske flag.

Nuvel, der er altså en stor del af almindelige tyskere, som er utilfredse. Men så er der vel fodslag længere oppe i hierarkiet?

Noget tyder på, at det ikke er tilfældet. I hvert fald ikke længere.

Den 11. september 2015 offentliggjorde den pensionerede generalmajor i Bundeswehr, Gerd Schultze-Rhonhof (2), et åbent brev til forbundskansler Merkel, hvori han advarede imod følgerne af hendes politik. Brevet indeholdt en indtrængende opfordring til at besinde sig på de potentielle følger af hendes og hendes regerings politik (3).

I slutningen af oktober offentliggjorde generalen så sit andet åbne brev til kansleren, hvori han bl.a. opfordrer hende til at gå af

og overlade regeringsførelsen til formanden for CSU, Horst Seehofer, som har slået til lyd for en ganske anden politik på udlændingeområdet(4) (Brevet er oversat til dansk og kan læses på DDF's hjemmeside – se link nedenfor).

Brevet er sjældent skarpt formuleret og tager udgangspunkt i påstanden om, at kansleren har handlet direkte imod sin embedsed, hvori hun forpligtede sig til at ville fremme alt, der gavner det tyske folk, og afværge alt, der skader og kan skade det tyske folk. Schultze-Rhonhof argumenterer i det næsten ti sider lange brev for, at Merkel både passivt og aktivt har handlet imod sin embedspligt. Han opremser de forventelige og forudsigelige følger af hendes handlemåde.

Et uddrag af brevet viser tydeligt stilen:

"De har i afvejningen, mellem den kristne pligt til at hjælpe flygtninge på den ene side og regeringsansvaret for vort folk på den anden side, helt og aldeles forladt den gyldne middelvej, til udelte disfavør for Deres pligt som Forbundskansler for Forbundsrepublikken Tyskland.

De har med Deres udtalelser om, at Tyskland er et indvandringsland, hvor asylsøgere er velkomne, udløst et øget migrationstræk. Disse migranter har forårsaget yderligere lidelser og tragedier.

For at skjule disse fejl, har De indtil nu utrætteligt udbredt den illusion, at vort land og vort folk er i stand til at overkomme de belastninger, som indvandringen har medført og vil medføre; det være sig for statsfinanserne, for alle andre offentlige husholdninger, for den indre sikkerhed, for uddannelsessystemet og for socialforsikringsvæsenet. De har i den forbindelse fortiet den øgede gældssætning, forringelsen af offentlige ydelser til vor egen befolkning, udsættelsen af sane-

ringen af veje, vandveje og broer, samt den belastning, som vore børn og børnebørn kommer til at bære for tid og evighed.”

Men generalen er ikke den eneste røst blandt tidligere og nuværende topfolk i de tyske forsvars- og sikkerhedsorganer, som slår en sådan tone an. I skrivende stund er det kun få timer siden en artikel offentliggjordes i Welt am Sonntag, med overskriften: ”Sicherheitsexperten entsetzt über Merkels Politik” (Sikkerhedseksperter forfærdede over Merkels politik) (5).

Artiklen beskriver en bølge af bekymring i alle den tyske stats sikkerhedsorganer. Det gælder inden for politiet, i efterretningstjenesterne og inden for militæret, på både forbunds- og enkeltstatsniveau.

Og det er som nævnt ikke kun nederst på rangstigerne, der er forfærdelse at spore, tværtimod.

En ”topembedsmand, med ansvar for den indre sikkerhed,” udtaler f.eks.:

”Det høje antal indvandrede fra andre verdensdele vil føre til destabilisering af vort

land. Masseindvandringen skaber ekstremisme; den borgerlige politiske midte bliver radikaliseret, fordi den ikke ønsker indvandringen, men påtvinges den af de politiske eliter. Vi vil se mange, som forlader vor forfatningsstat.”

I et notat, formuleret af sikkerhedseksperter, som cirkulerer blandt topfolk indenfor de forskellige sikkerhedsorganer, hedder det endvidere:

”I betragtning af de allerede eksisterende parallelsamfund er det slet ikke muligt at integrere hundredetusinder af illegale indvandrere. I stedet importerer vi islamistisk ekstremisme, arabisk antisemitisme, andre folkeslags etniske og nationale konflikter, såvel som en fremmedartet opfattelse af samfundsspørgsmål og retsorden.”

Notatet afsluttes med en dystre advarsel:

”De tyske sikkerhedsmyndigheder er ikke og vil ikke blive i stand til at løse disse importerede sikkerhedsproblemer, herunder de derigennem skabte reaktioner fra den tyske befolknings side.”

Notatets konklusioner bakkes op af bl.a. rigsdagsmedlemmet Clemens Binninger (CDU), som er tidl. politikommissær, udtaler:

”Situationen i kommunerne bliver løbende sværere og sværere!”

Binninger opfordrer til lukning af grænserne og udtaler, at det er tydeligt, at det ikke kan fortsætte som hidtil. Han slår til lyd for at suspendere konventioner og internationale aftaler, der måtte stå i vejen for en løsning.

Lignende udtalelser kommer fra den tidl. statssekretær i det tyske indenrigsministerium og tidl. chef for Forbunds efterretningssvæsnat (BND), August Hanning. Hanning, der er jurist, plæderer for ”den strengest mulige anvendelse af alle nationale og folkeretlige lovregler”, med det formål at standse tilvandringen til Tyskland og påbegynde repatriering af så mange af de allerede tilkomne som overhovedet muligt. Til formålet har Hanning opstillet et program med ti punkter, som han opfordrer regeringen til ufortrødent at sætte i værk. Programmet indeholder konkrete forslag til

bl.a. lukning af grænserne, styrkelse af sikkerhedsorganerne, skærpelse og fremskyndelse af asylbehandlingsprocedurer mm.

Der er i øvrigt et så bemærkelsesværdigt stort sammenfald mellem Hannings forslag og en lignende opremsning af "nødvendige forholdsregler" i slutningen af general Schultze-Rhonhofs åbne brev, at det må være stof til eftertanke for den siddende tyske regering.

For undertegnede bekræfter disse begivenheder et rygte, som jeg har fra en tysk

ven, hvis bror er stabsofficer i Bundeswehr. Iflg. ham har der længe været "herreklubber", hvor højere officerer på halvprivat basis spiller krigsspil med borgerkrigs-scenarier.

Generalens brev har naturligvis affødt stor interesse. Bloggeren Michael Mannheimer tager i et indlæg (6) udgangspunkt i det og tilføjer en interessant vinkel. Som han påpeger, er tyske soldater og politifolk nemlig edsvorne til at tjene det tyske folk. Faktisk er de direkte forpligtede til modstand, hvis politikerne dekretterer noget, som de må indse er skadeligt for folket. Det skyldes

den historiske arv. Nazisterne misbrugte den vægt, som de vidste, at eden havde for tyske embedsfolk af den gamle skole. Derfor besluttede man efter krigen, at embedsfolk (især soldater) aldrig mere skulle sværge den politiske konstruktion staten og ej heller dens politiske ledelse troskab, men derimod sværge at tjene det, som er statens hele raison d'être: Folket.

Det kunne tyde på, at der er flere og flere tyske topembedsfolk, der er begyndt at overveje det aspekt i praksis.

Tomas Kierstein

Noter

1. <http://www.stern.de/politik/deutschland/hogesa-in-koeln--23-000-teilnehmer-erwartet---polizei-befuerchtet-gewalt-6516630.html>
2. Født 1939, student 1959, derefter indtrådt i Bundeswehr. Uddannet i pansertropperne, kompagnichef, bataljonschef, brigadegeneral og brigadechef, stabsofficer ved NORTHAG, generalmajor og chef for den tyske hærs panserskole, siden chef for to forskellige panserdivisioner og chef for "Værnedistrikt II" (Bremen og Niedersachsen). Tog sin afsked i 1996, efter en nedsættelse af værnepligtstiden efter G. S-R's mening udhulede Tysklands forsvarsevne katastrofalt. Forfatter til talrige bøger om militærhistorie. Hjemmeside: <http://www.arnekowalski.de/schultze-rhonhof/>
3. <https://www.compact-online.de/offener-brief-von-generalmajor-a-d-gerd-schultze-rhonhof-an-angela-merkel/>
4. <https://www.compact-online.de/bitte-treten-sie-zurueck-zweiter-offener-brief-von-generalmajor-a-d-gerd-schultze-rhonhof-an-angela-merkel/>
- (Oversat version (DDF's hjemmeside)): <http://www.dendanskeforening.dk/side53-cid-53-aid-6187-mid-1-params-1.html>
5. <http://m.welt.de/politik/deutschland/article148000968/Sicherheitsexperten-entsetzt-ueber-deutsche-Politik.html>
6. <http://michael-mannheimer.net/2015/09/16/es-formiert-sich-bereits-widerstand-unter-spitzenmilitaers-gegen-merkels-wahnsinnige-politik/>

UDSYN: Magtovertagelsens faser

En muslimsk magtovertagelse har en række faser. Alt som den muslimske befolkningsdel i et samfund vokser, synes der således at ske følgende:

Så længe muslimerne kun udgør op til et par procent, lever stambefolkningen som regel i den forestilling, at der er tale om en religion som alle andre, der ikke udgør nogen trussel.

Når muslimerne bliver op mod 5%, begynder de at røre på sig – kræve ind, forlange respekt for deres religiøse vaner osv. Dette bortforklares i stambefolkningen som et midlertidigt fænomen, dvs. som noget der vil gå væk, når de "integreres" bedre. Der gøres alle mulige – forgæves – anstrengelser for at udvirke denne "integration" og investeres – forgæves – betydelige offentlige midler heri.

Når muslimerne bliver flere end 5%, begynder de at lægge tryk på for at få opfyldt deres krav. Skoler, hospitaler, supermarkedskæder osv. sættes

nu under pres for at indføre halal-madvarer, oprette bederum osv. Muslimske frontløbere i form af gadebander og militante enkeltpersoner begynder også at blive et håndgribeligt problem både for moderate muslimer, jøder og enkeltpersoner i stambefolkningen, der anses at udgøre en trussel mod den tiltagende islamisering.

Når muslimerne er blevet flere end 10% af befolkningen, vil de rejse krav om at få formel ret til inden for egen kreds eller i ghettoen at oprette egne, selvstyrende samfund, der køres efter sharia-reglerne. Organiserede grupper af muslimer bidrager i øvrigt nu til en voksende lovløshed i det omgivende samfund – det kommer således til sporadiske optøjer, hærværk og vold mod anderledes tænkende.

Når muslimerne er blevet 20% kommer det til egentlige militante opstande, jævnlige drab på "vantro" og frafaldne, afbrænding af kristne

kirker og symboler samt massive overgreb mod jøder.

Ved 40% udvikler dette sig til omfattende massakrer, terrorangreb og mere vedvarende, regulær krigsførelse.

Ved 60% bliver der nu også tale om systematisk retsforfølgelse af "vantro", sporadiske etniske udrensninger mv. Når andelen af muslimer vokser til over 80% finder der en helt systematisk forfølgelse af anderledes troende sted på alle planer med det formål enten at udrydde eller fordrive dem.

Fantasi?

Se, hvad der foregår i verden, og sammenlign med resultaterne i :

PEW research (2010)
<http://www.pewforum.org/20.11.01/27/table-muslim-population-by-country/>

OH

”Der er behov for indvandring for at opveje det faldende befolkningstal og lette forsørgerbyrden”

-Hedder det gang på gang. Men er det nu også vejen frem?

Der henvises jævnlig til, at indvandring er nødvendig for at få arbejdskraft nok, efterhånden som den danske befolkning ældes.

Heroverfor har DDF indvendt, at foreløbig er flere hundrede tusinde danskere enten på arbejdsløshedsdagpenge eller under de særlige efterløns-, orlovs- og lignende ordninger. Med de store teknologiske landvindinger, som overflødig gør menneskelig arbejdskraft, bliver der i øvrigt næppe behov for import af arbejdskraft udefra foreløbig.

Bortset herfra er det uholdbart at masse-importere en arbejdskraft, som på grund af sine afvigende kulturnormer må forventes at ville udvikle sig til at blive en enorm belastning for samfundet på længere sigt.

Tilsvarende høres igen og igen, at indvandring er nødvendig for at ”opretholde befolkningstallet” i Danmark.

Indvendingen heroverfor er, at den generation, som havde så travlt med at sikre deres egen velfærd og glemte at få tilstrækkeligt mange børn, nu vil påføre deres forfædre efterkommere alle de problemer, som indvandringen fra helt andre kulturer afføder.

I øvrigt kan Danmark udmærket klare sig med en mindre befolkning - verden er i forvejen overbefolket, og vi har tidligere i historien været langt færre. En befolkningsnedgang hos os ville bl.a. indebære en hårdt tiltrængt aflastning af miljøet.

Siger DDF altså.

Problemstillingen er nu behandlet i en artikel af Frede Vestergaard i Weekendavisen 9. oktober 2015, ”Myten om behov for indvandring”. Den bygger bl.a. på en FN-rapport fra år 2000 (UN Population Division: Replacement migration: Is it a solution to declining and ageing populations?

Der behøver ikke at være mennesker overalt. Et lavere befolkningstal ville aflaste miljøet.

<http://www.un.org/esa/population/publications/migration/execsum.pdf>

<http://www.un.org/esa/population/publications/migration/migration.htm>

Ifølge denne rapport skal der en meget stor arbejdskraftindvandring til, hvis vi skal fastholde en uændret arbejdsstyrke eller uændret forsørgerkvote.

Netop denne rapport er blevet misbrugt som argument for, at Europas aldring og faldende arbejdsstyrke må opvejes med øget indvandring.

Dette anbefalede rapporten imidlertid ikke, og den tager i det hele taget ikke højde for de problemer, der kan opstå som konsekvens af indvandrernes afvigende religion og kultur.

Det påpeges i WA's artikel, at FN's demografer regnede ud fra en forudsætning om, at de indvandrere, der ville komme til Europa, ville få samme fødselshyppighed som europæernes. Dette indebærer, at der efter denne model hele tiden skal nye indvandrere til for at opveje, at også indvandrerne bliver gamle og skal forsørges.

Rapporten forudsætter endvidere, at indvandrerne vil glide ind på arbejdsmarkedet

med samme beskæftigelsesfrekvens som den indfødte befolkning. Dette har efter hidtidig erfaring lange udsigter.

Hertil kommer, at rapporten slet ikke forholder sig til de problemer, der vil opstå som konsekvens af indvandrernes meget afvigende levestandarder og de problemer, disse skaber i Europa.

WA noterer konkluderende:

”Det siger sig selv, at på kort sigt kan indvandring være med til at løse forsørgerproblemet. Hvis altså indvandrerne faktisk kommer i arbejde med samme beskæftigelsesgrad som den indfødte befolkning, sådan som FN-demograferne forudsætter. Men det er - lidt vulgært sagt - som at tisse i bukserne for at holde varmen. Det hjælper ikke længe, for der skal hele tiden flere indvandrere til for at kompensere for det lave fødselstal.

...

Vil man løse forsørgerproblemet ved indvandring, skal der stadig mere indvandring til. Det er ligesom et pyramidespil, der kun kan overleve, så længe der er nye kunder, der kan overtales til at være med.”

”At indvandring reelt ikke kan løse forsørgerproblemet uden voldsomme konsekvenser for befolkningens størrelse og sammensætning, er ikke et argument mod at modtage flygtninge i Europa og Danmark af humanitære grunde, men argumentet for at tage imod flygtninge skal altså ikke være, at vi har brug for indvandring i al almindelighed.

For 200 år siden var Thomas Malthus bekymret for, om folketallet steg så meget, at forsyningen af mad ikke kunne følge med. Pudsigt at bekymringen i dag går på, at befolkningen falder. Enhver miljøaktivist burde klappe i hænderne, for faldende befolkning vil resultere i mindre forurening og mindre ressourceforbrug.”

OH

Herrer i eget hus

Det er bestemt, at vi den 3. december skal til afstemning om vort retsforbehold. Således kaldes det for kortheds skyld, skønt det omfatter en hel del mere, hvorom mere siden.

Inden man fordyber sig i de EU-retlige spørgsmål, er det en god ide at overveje, hvad et forbehold overhovedet er.

I tilfælde af et "ja" den 3. december mister folket retten til at forhindre folketinget i at afgive suverænitet.

Bliver vi i hverdagens nationale retsliv, så er forholdet sådan set nemt nok. De kan for eksempel i forbindelse med et huskøb tage forbehold for råd og svamp i ejendommen. Går Deres sælger uden videre med til dette, kan De godt gå ud fra, at han er i god tro: Så vidt han ved det, så er der slet ingen fare herfor. Vender han sig imod, at De tager dette forbehold, så kan De være sikker på, at den er grueligt gal på dette punkt, og De vil antagelig bakke ud af enhver tanke om denne handel. At modparten foreslår, at et forbehold frafaldes, er ingen grund til at lade det falde, men tværtimod en grund til med så meget større energi at fastholde det og harpe på det.

Hvad er definitionen af et forbehold? Et forbehold er en sproglig tilkendegivelse, hvorved man sikrer sig, at en bestemt retsvirkning indtræder (positivt forbehold), eller sikrer sig, at en bestemt retsvirkning ikke indtræder (negativt forbehold), og som ved modpartens accept af det bliver en bindende del af kontrakten. (Ensidige forbehold, altså forbehold, der blot tages – ofte som afslutning på et advokatbrev, - findes og er endda meget hyppige, men de behøver hverken at interessere eller genere os her.)

Herefter turde det være klart, at det er en langt alvorligere sag at frafalde et forbehold end at tage det.

Vi går stadig ikke løs på de EU-retlige spørgsmål. Vi spørger først: Hvem er "sagens parter" på afstemningsdagen? EU og Danmark, vil nogen sikkert svare. Forkert. Sagens parter er ikke EU og Danmark. Sagens parter er Det danske Folketing og det danske folk (forstået som de afstemningsberettigede). De er hinandens modparter, og de må stå skarpt overfor hinanden, for

folketingsflertallet foreslår det danske folk, at det afgiver en væsentlig del af dets kompetence, af den kompetence, der tilkommer det i henhold til Grundlovens §20.

Denne bestemmelse handler om suverænitetsafgivelse. Suverænitetsafgivelse kan ske, men kun "i nærmere bestemt omfang". I ubestemt omfang kan den overhovedet ikke afgives, idet Grundloven hviler på den forudsætning, at Danmark er en suveræn stat. Betingelserne for, at det kan ske, er meget skrappe. Enten skal 5/6 af tinget stemme for det, eller et simpelt flertal skal det i forening med et flertal af det danske folk ved en folkeafstemning.

Det er her, at De kommer ind i billedet. Det er Deres magt og myndighed, det drejer sig om. Folketinget foreslår i ramme alvor, at De overdrager Deres magt og myndighed til tinget. At de fra nu af og ud i al fremtid overdrager Deres beføjelse til Folketinget på dette område. Løftbrydere er rigeligt repræsenteret i dette ting, det ved De kun alt for godt. De kan derfor godt mene, at Folketinget simpelthen gør nar af Deres intelligens ved at foreslå, at De skulle overdrage Deres afgørende beføjelse på dette vigtige område til løftbrydere og betro sådanne folk at varetage landets interesser, den nationale interesse, overfor fremmed statsmagt og sammenslutninger af sådanne. Skulle Folketinget have heldet med sig, så kan det bagefter skalte og valte efter for-godtbefindende uden at skulle frygte Deres magt og myndighed. For altid vil De stå hen som taberen overfor dette Folketing om hvilket det gælder, at genvælgsfrygt kun overgås af dets frygt for folkeafstemningen, altså frygten for det danske folk. De inviteres kort sagt til at indgå en idiotsretshandel.

Grundloven gør det klart, at De som folketingsvælger er indehaver af offentligretlig myndighed. De er medlem af det organ, korpset af folketingsvælgere, der vælger landets lovgivende organ, Folketinget. De er tingets arbejdsgiver. Og den daglige propagandavirksomhed, som mediekulturen og levebrødspolitikkerne i god forståelse med hinanden dagligt udsætter os for, er aldeles ikke hen i vejret, men tjener ganske bestemte formål med genvælgsudsigten som det vigtigste. De er endvidere medlem af det højeste statsorgan i dette land, det grundlovgivende organ, idet Grundloven overhovedet ikke kan ændres, uden at spørgsmålet har være forelagt Dem og er blevet godkendt af et flertal, der ovenikøbet skal udgøre stive 40 procent af samtlige afstemningsberettigede. Hertil kommer de vidtgående koncessioner til det direkte demokrati i form af muligheder for folkeafstemning, som Grundloven rummer. De har således ingen mangel på offentligretlige beføjelser, og de skal vel plejes akkurat som vore andre interesser skal det. Det er nogle af disse beføjelser, som Folketinget nu foreslår, at de overfører til tinget. Der mindes endnu en gang om, at det er en mere alvorlig sag at frafalde et forbehold end at tage det.

Og herefter til afstemningens tema og indhold, de EU-retlige spørgsmål, hvor den vigtigste retskilde er Edinburgh aftalen af 1992, hvor vi finder vore danske forbehold. Dens forhistorie turde være velkendt. Det var på et magtfuldt bud af det danske folk, at EU-traktaten faldt ved den første afstemning. På afstemningsdagen holdt det danske folk ganske enkelt traktaten om Den europæiske Union i sin hule hånd. Aldrig før i folkets historie var dets magt større. Vi bragte "en trone til at skælve". Derefter

kom det ændrede forslag om tiltrædelse, nu med Edinburgh aftalen og de danske forbehold som en bestanddel af det samlede traktatværk. Denne aftale med forbeholdene lægger en betydelig afstand mellem Danmark og unionsbestræbelserne ifølge den gradvise tilnærmelses politik. Det må i denne sammenhæng højlydt fremhæves, at eftersom forbeholdene er en del af traktatværket, altså af EU's "grundlov", så er forbeholdene og dermed det danske folks kompetence "grundlovssikrede". Med disse forbehold mente det danske folk som bekendt, at traktatværket kunne tiltrædes. Der står vi så i dag.

Og nu til det forbehold, som man for kortheds skyld kalder retsforbeholdet. Det nærmere eftersyn viser imidlertid, at forkortelsen gik hen og blev en utilsigelig kortslutning.

Det er i Edinburgh aftalens bilag 3, at vi finder forbeholdene. Det har overskriften "Ensidige erklæringer fra Danmark, der skal knyttes til den europæiske akt om ratifikation af traktaten...". Derfra skal vi hen til punkt 2, der har overskriften: "Erklæring om samarbejdet på områdets retlige og indre anliggender". Dette skal læses på følgende måde: Retlige og indre anliggender. Derved fremhæves det, at området er langt mere end et retsforbehold. Det er et forbehold der vil sige, at det danske folk forbliver herre i eget hus, hvilket er en kæp i hjulet på unionsbestræbelserne. Forbeholdet burde derfor bedre kaldes forbeholdet for indre anliggender. Teksten gør sig den ulejlighed udtrykkeligt at fremhæve den forfatningsretlige realitet, som man bøjer sig for: "I Danmark vil en sådan vedtagelse i tilfælde af afgivelse af suverænitets som defineret i den danske grundlov enten kræve et flertal på 5/6 af Folketingets medlemmer eller både et flertal blandt folketingsmedlemmerne og et flertal blandt vælgerne ved en folkeafstemning".

Der mindes om, at 5/6-dels flertallet ikke er til stede længere, og at udsigterne til, at det kommer igen, er overordentligt tynde. Dette betyder en vældig opskrivning af det

danske folks magt på området. Det er denne magt, som det danske folk nu opfordres til at afgive til det Folketing, hvor det simple flertal for EU-bestræbelserne altid er til stede.

Udtrykket "indre anliggender" er meget vidtgående og også en tumleplads for frodige fortolkningsforslag. Af den største vigtighed er det, at under området for vore indre anliggender hører ethvert spørgsmål om de fremmedes tilstedeværelse her i landet. Så afgørende forhold som de nyligt vedtagne nedsættelser af pengeydelse og de skærpede regler om familiesammenføring er værnede mod EU takket være forbeholdet. Dersom vi vælger at gå langt videre med skærperne, så vil disse skærper også være værnede mod EU. På dette område står vi meget stærkt overfor EU og kan så udmærket slå fra os! Dette er så langt det vigtigste spørgsmål på afstemningsdagen, langt vigtigere end det, som man for kortheds skyld kalder retsforbeholdet. Så længe vi holder uafkortet fast, er det os, der bestemmer, ikke det simple flertal i Folketinget, der hellere end gerne giver Danmark EU i vold.

Således er det ikke et, men to forbehold, som vi skal tage stilling til, om vi vil frafalde og dermed prisgive. For det første et negativt forbehold, der sikrer os imod at komme under fremmeddømmet på det retlige eller snarere politimæssige område (Europol). For det andet et positivt forbehold, der sikrer at landets indre anliggender forbliver rent danske anliggender. Det er meget vigtigt, at man gør sig dette fuldstændigt klart.

Spørgsmålet er langt vigtigere end det spørgsmål, som vore modstandere vil gøre til hovedsagen.

Mediekulturen med dets voldsomt store propagandaapparat søger at samle al opmærksomhed om et og kun et spørgsmål: Europolsamarbejdet. Det bestrides slet ikke, at dette spørgsmål er meget vigtigt om ikke af anden grund så af den, at

Europol fra næste år bliver et overstatsligt organ. Dette vil betyde, at det danske folk kommer under fremmed politimagt, noget vi ellers kun har prøvet i tidsrummet 1940-45, hvor den tyske Kriegsverordnung var gældende her i landet og fandt anvendelse på vore sabotører. I begyndelsen vil det nye Europol være koncentreret om efterretningsopgaven, men hvor denne udvikling ender er umuligt at sige, dersom vi giver slip på vort forbehold. Derfor er Europolspørgsmålet helt bestemt vigtigt.

Tilhængere af forbeholdet har med Morten Messerschmidt i spidsen forsøgt at fremhæve, at spørgsmålet om Danmarks forhold til Europol simpelthen er forhandlingsstof og lader sig foranstalte særskilt. Det var på den måde, at Norge og Schweiz løste problemet.

Man går i reglen let henover, hvor omfattende vort samarbejde med andre magters efterretnings-tjeneste er. I Norden har politiet i landene arbejdet meget nært sammen siden 1945, samarbejdet med de amerikanske efterretningstjenester og britiske MI6 står til troende og i forbindelse med Blekingegadesagen kom et intenst samarbejde med Israels Mossad til syne. Dette samarbejde er naturligvis meget værdifuldt når det gælder terrorforebyggelse. Den ene tjeneste er som bekendt den anden værd, hvorfor et samarbejde vil finde sted også på områder og i relationer, hvor ingen traktatmæssige forpligtelser foreligger. Uformelle løsninger vides at spille en meget stor rolle på området.

Herefter er det umuligt at finde nogen god grund til at lade forbeholdet falde og overdrage vores beføjelse til Folketinget. Man opgiver ikke et forbehold, der binder modparten (her Folketinget), uden at få noget til gengæld, hvad vi ikke får her, og uden at kunne overskue konsekvenserne, hvad vi ikke kan her. Lad os derfor fastholde det og forblive herrer i eget hus.

Cand.jur. Jack Kornbeck

Folkeafstemningen er en afstemning

Valéry Giscard d'Estaing, Lissabontraktatens fader.

Eurogendfor under øvelse i 2011.

For at lokke danskerne til i 2. omgang at stemme ja til Maastricht/Unionstraktaten, som ved folkeafstemning i 1992 var blevet forkastet, lovede regeringen med Edinburgh-aftalen i 1993 ved vedtagelse i ny afstemning danskerne 4 forbehold, der skulle sikre vor suverænitet, nemlig undtagelser fra:

1) Unionsborgerskab. 2) Den fælles valuta, euroen. 3) Den fælles forsvarspolitik. 4) Overstatsligt samarbejde om retslige og indre anliggender.

Siden da har politikerne luret på at afskaffe disse forbehold – og altså på at snyde os.

Først gennem folkeafstemningen om euroens indførelse i 2002. Euroen blev forkastet.

Så kom EU-forfatningen, som faldt ved folkeafstemninger i Frankrig og Holland i 2005. EU forsøgte sig igen: Nu fjernede man uspiselige symboler fra forfatningen – og kaldte det nye produkt Lissabontraktaten.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen havde lovet danskerne en afstemning om EU-forfatningen. Han brød sit løfte og snød danskerne for en folkeafstemning om Lissabontraktaten. Og det skønt Forfatningens forfatter, Valéry Giscard d'Estaing i Politiken 27.10.2007 kraftigt pointerede, at Lissabontraktaten var identisk med Forfatningen, blot havde man overflyttet mere innova-

tive/uspiselige ideer i Forfatningen som simple ændringer til de allerede vedtagne Maastricht og Nice-traktater! (Le Monde 14. juni. 2007). Som tak blev Fogh Rasmussen modtaget i Det Europæiske Råd med stående ovationer!

Imidlertid var der den hage ved Lissabontraktaten, at den iflg. justitsministeriets juridiske eksperter indeholdt 9 grundlovsstridige elementer.

Når Danmark overlader beføjelser fra 'rigets myndigheder' til 'mellemfolkelige myndigheder', kan det udløse en folkeafstemning ifølge grundlovens §20.

11.10.2007 bragte Politiken opskriften på, hvordan de 9 kritiske danske punkter blev demonteret i et samarbejde mellem jurister fra Danmark, andre medlemslande og EU-systemet – med det klare formål at styre uden om grundlovens §20 og folkeafstemning.

Artiklen kan ses på Politikens hjemmeside: http://politiken.dk/indland/fakta_indland/EC/E442217/fakta-saadan-har-fogh-undgaaet-en-afstemning

Fire af de 9 grundlovsstridige elementer blev neutraliseret af retsforbeholdet:

1. Persondata. *Problem i Forfatningstraktaten:* Bestemmelsen er placeret under overstatslige regler, men kan også bruges på de mellemstatslige områder udenrigs- og

sikkerhedspolitik samt politisamarbejde. *Løsning i Lissabontraktaten:* Nyt retsgrundlag og forbehold. Der laves parallelle aftaler om det samme for de to områder, men under mellemstatslige regler.

På politisamarbejdet gælder det danske retsforbehold.

2. Indefrysning af penge. *Problem i Forfatningstraktaten:* Giver EU overstatslig kompetence til bekæmpelse af terror.

Løsning i Lissabontraktaten: Forbehold. Bestemmelsen flyttes til afsnittet om retsligt samarbejde, hvor Danmark står uden for på grund af retsforbeholdet.

3. Identitetspapirer. *Problem i Forfatningstraktaten:* Giver EU overstatslig kompetence til at lovgive om pas og ID. *Løsning i Lissabontraktaten:* Forbehold. Bestemmelsen flyttes til afsnittet om retsligt samarbejde, hvor Danmark står uden for på grund af retsforbeholdet.

4. Gummiparagraf. *Problem i Forfatningstraktaten:* Fordi alt samles i én traktat, kan denne 'gummiparagraf' pludselig også bruges til at indføre overstatslige regler i udenrigspolitik og politisamarbejde.

Løsning i Lissabontraktaten: Afgrænsning. Præcisering af, at bestemmelsen ikke kan bruges i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. *Erklæring om, at Danmark på grund af retsforbeholdet står uden for, hvis bestemmelsen bruges på politisamarbejdet.*

om retsforbeholdet og om grundloven

European Police Chiefs Convention er siden 2011 blevet organiseret af Europol.

Men nu vil Folketingspolitikere have os til at afskaffe retsforbeholdet!

Hvis regeringen ikke oplyser befolkningen om, at den ved at afskaffe retsforbeholdet også tillader 4 grundlovsstridige elementer og dermed stemmer for krænkelse af grundloven, mener jeg, at regeringen handler ulovligt.

Ja, man må spørge, om dette ikke betyder, at man afskaffer grundloven? For den gælder vel i sin helhed og tillader ikke, at Folketing og regering piller bestemmelser ud, som det findes opportunt for at afgive den sidste rest af Danmarks suverænitet?

For øvrigt fritager retsforbeholdet fra deltagelse i den nyoprettede EU-anklagemyndighed (EPPO), som EU-Parlamentet har vedtaget (The Parliament 30.04.2015).

Her påvirker EU den nationale retsordning, har delegerede anklagere i alle lande. De er integrerede i det nationale retsvæsen – men når de arbejder for Statsadvokaten er de uafhængige af det nationale retsvæsen! EU-Statsadvokaten påvirker retsakterne.

EU-statsadvokaten arbejder for EU's finansielle interesser.

Men EU Law Analysis blogspot.dk d. 10. April 2015 skriver, at man også taler om at lade EPPO udvide sin kompetence til terrorisme og anden alvorlig forbrydelse (som

f.eks. "hadetale"/islamkritik på internettet, som FN's Saudi-arabisk ledede Menneskerettighedskommission og EU's FRA nu lægger op til). Der er tvivl om, hvem der garanterer anklagedes procedure-retigheder. EPPO må beordre arrestation, aflytte telekommunikation og foretage husundersøgelser overalt i EU.

Kritikere siger, at EU-borgernes rettigheder med de gældende regler er tilstrækkeligt beskyttede. (Allerede det modsatte: Den europæiske arrestordre sætter borgerens nationale retsinstanser ud af funktion).

EPPO har mere end 20 forskellige lovsæt at vælge imellem, kan vælge den letteste at anklage efter – og ændre reglerne under retsforløbet, så den anklagede ikke aner, hvad der foregår.

Retsforbeholdet fritager vel endv. fra Eurogendfor: Et gendarmerikorps af tidligere elitesoldater med tilhørssted i Vicenza, Italien. Det står til rådighed for EU, FN, NATO, OSCE, hvis der opstår uroligheder, som det lokale politi ikke kan klare. Se gendarmerikorpsets hjemmeside: www.eurogendfor.org/

Ved uroligheder har korpset beføjelse til at skyde urolige demonstranter – iht. Lisabonkontraktens omhyggeligt tilslørede bestemmelse:

I Afsnit I, artikel 2 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention fra 1950 står: "Berøvelse af livet betragtes ikke som foregået i modstrid med denne artikel, når den er en følge af magtanvendelse, der ikke går ud over det absolut nødvendige:

- a) for at forsvare nogen mod retstridig overlast;
- b) for at iværksætte en lovlig anholdelse eller forhindre flugt fra lovlig forvaring;
- c) i retsmæssig foretagen undertrykkelse af fredsforstyrrende optøjer eller opstand".
- d) i artikel 2 i protokol nr. 6 til EMRK står: "En stat kan i sin retsordning hjemle dødsstraf for gerninger, der begås i krigstider eller ved umiddelbar krigsfare.

Denne Konvention er optaget i Lissabonkontraktaten på lige for med andre bestemmelser - med fuld gyldighed.

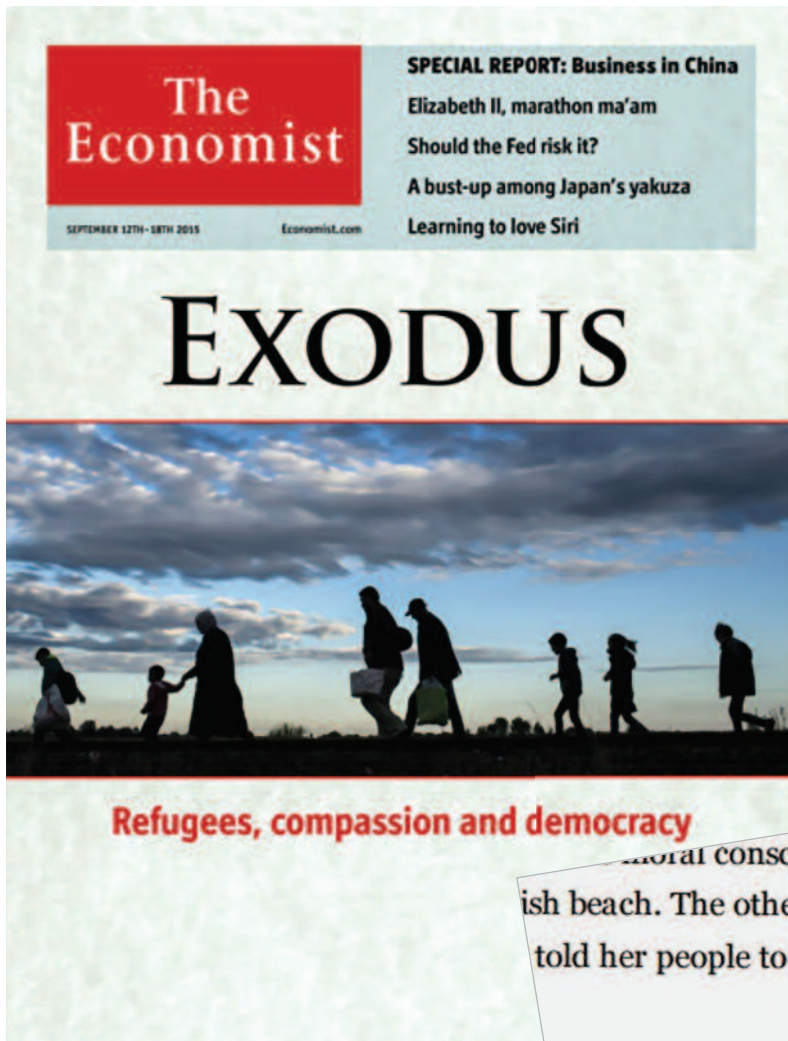
Og EU-lov overtrumfer nationale bestemmelser om afskaffelse af dødsstraffen. (Således udlagt af Prof. Karl Albrecht Schachtschneider, bl.a. i Focus-Money 19. aug. 2009).

Jeg har mine tvivl om, hvorvidt disse ting vil komme frem i debatten op til afstemningen om retsforbeholdet 3. december.

Derfor, vågn op danskere, og stem nej til afskaffelse af retsforbeholdet 3. december.

Anders Bruun Laursen

The Economist - et politisk dyslektisk fænomen

Sandheden er blevet ofret
på den bedrevidende,
moralsk belærende
og politiske korrektheds alter.

...civil war,
...ment's gates have been pushed
...moral conscience, belatedly awakened by the image of a
...ish beach. The other is the political courage of Angela Merkel,
...told her people to set aside their fear of immigrants and show
...s of asylum-seekers fl...

Som lingvist er det stort set altid en fornøjelse at læse artikler i The Economist. Magasinets ordekvilibristiske journalister excellerer i spil med ord og idiomer med et højt lixtal, men lige så fremragende The Economists intellektuelle journalister er som penneførere, lige så ordblinde er de i deres politiske analyser, og lige så pinligt ubehjælpssomme og virkelighedsfjerne fremstår deres løsningsforslag på aktuelle problemstillinger. De historiske analogier, som de anfører for at give deres argumenter vægt, er ofte så langt ude, at selv en autodidakt historiker nemt kan skyde dem ned.

The Economists leder 12. september 2015 er i så henseende en absolut bundskraber. Under overskriften **Exodus** · Europa bør med åbne arme tage imod flere flygtninge og økonomiske emigranter – for verdens og for sin egen skyld står selvgodheden og naiviteten i kø for at overgå hinanden.

I lederen tilskrives Angela Merkel, der nærmest ikoniseres, sammen med en angiveligt gryende europæisk moralsk bevidsthed som de drivende kræfter, der har udløst flygtningestrømmen til Vesteuropa. Den tyske regering fremhæves som et lysende

moralsk fyrtårn. Ikke ét ord om de kolossale pengesummer, som menneskesmuglere har tjent og stadig tjener på de stærke hovedsageligt unge mandlige flygtninge, der har råd til at betale og bestikke sig til en ulovlig transport til Vesteuropa. Solidaritet med de fattige og svage flygtninge internt i Syrien eller i Tyrkiet, Libanon og Jordan? Ikke ét ord!

De økonomiske byrder for skatteyderne, nedskæringerne i velfærdsydelse, indslusning af terrorister forklædt som flygtninge, og boligområder, der skifter ansigt,

nævnes, men latterliggøres som ubegrundet fremmedfrygt. Ja, vi kender det alt for godt fra vore egne floskelryttere fra Bermuda-trekanten: Politiken-Gyldendal-DR.

The Economists lederskribent skriver sort på hvidt, at det er fundamentalt forkert at se immigranter som en byrde, samt at Europa har brug for dem pga. kontinentets demografi, den gunstige virkning på den økonomiske vækst og det positive bidrag til den offentlige husholdning. Man tror, at det er løgn, men det står der faktisk!

I de 28 EU-lande er 9,5% af arbejdsstyrken arbejdsløse svarende til knap 23 millioner jobsøgende. Absolut intet tyder på i mange år fremover, at EU-landene ikke selv kan forsyne virksomhederne med kvalificeret arbejdskraft ud over inden for få meget specifikke fagområder. Flaskehalse i virksomhederne i Nord- og Centraleuropa? Glem det, millioner af veluddannede fra universiteter i Rumænien, Italien, Spanien og Portugal skrider efter jobs. Og skulle der i fremtiden opstå mangel på arbejdskraft, gør vi som Australien, nemlig udvælger veluddannet arbejdskraft fra lande, hvis immigranter kulturelt set er nemme at integrere.

Enhver burde kunne forstå, at et lands samlede vækst alt andet lige vil stige med et øget befolkningstal, men hvordan forholder det sig lige med statsfinanserne, hvis man inviterer folk fra tredje verdens lande uden hverken faglige eller sproglige forudsætninger ind til veldækkede tag-selvborde i velfærdsstater? Sverige er et skræmmeksempel på dette, og nu er det slut, statsfinanserne kan ikke holde til presset mere. Advarslerne har ellers været legio i årtier, men nu kommer regningen. Den humanistiske stormagt Sverige bryder som første vesteuropæiske land sammen under masseindvandringens byrde. Den svenske velværdstat er gået ind i sin dødsdøds kamp!

Nationalbanken skrev i sin kvartalsoversigt, 3. kvartal 2008 (side 122-123), at kun indvandrere, der efter endt uddannelse får arbejde kort efter ankomst til Danmark og har en erhvervsfrekvens på 100, betaler skat som en dansker, undlader at tage sin familie med og forlader landet ved pensioneringen, kan blive et plus for samfundsøkonomien.

En officiel norsk regeringsbestilt rapport bekræftede i 2013 dette billede, idet konklusionen var, at en ikke-vestlig indvandrer til Norge i gennemsnit i et helt livsforløb koster det norske samfund over 4 mio. kr. – og det vel at mærke ved en antaget vellykket integration svarende til 100%.

I 2015 har ”tunge drenge” som Poul Christian Matthiessen og Gunnar Viby Mogensen i kronikker gennem velunderbyggede fakta fremført, at det danske velfærdssystem med fortsat kraftig indvandring vil være umuligt at opretholde. I juli viste en opgørelse fra Beskæftigelsesministeriet udarbejdet til Folketingets udvalg for udlændinge og integration, at kun 7 ud af 100 indvandrere på kontanthjælp vurderes at være jobparate.

Disse fakta fra Skandinavien kender The Economists lederskribent ikke, men han kunne dog have gjort sig den ulejlighed at læse tidligere redaktør på *The Times* Anthony Brownes bog fra 2002 *Do We Need Mass Immigration*, hvor myten, om at masseindvandring er nødvendig i lande med skrumpende befolkninger, dissekeres.

Efter lederskribentens mening er svaret på folkets frygt for immigration ikke, at politikere sætter flere forhindringer op for yderligere indvandring, men noget så diffust formuleret som ”at styre indvandringspresset og de involverede risici således, at indvandring forbedrer livsforholdene for både indvandrene og deres værter.”

At et begavet menneske, som lederskribenten må formodes at være, kan skrive noget så indholdstomt og intetsigende nonsens om noget så alvorligt, er blot endnu et bevis på – som Bent Jensen engang skrev – at historiens største ulykker og forbrydelser, som den almindelige mand med fornuften i behold aldrig nogensinde kunne finde på at iværksætte, er begået af hel- eller halvintellektuelle.

Samtidig med at fremhæve den moralske forpligtelse til at give alle syrere asyl, anføres i The Economists leder, hvordan andre flygtningegrupper tidligere i historien har kunnet integreres vellykket i Vesteuropa, så som armeniere og vietnamesiske båd-flygtninge. Jo, men de kom jo ligesom også fra kulturkredse, som var kompatible med vor!

Godt nok fremfører lederskribenten, at de rige Golfstater burde gøre mere for at tage deres del af de syriske flygtninge, men sammen med Europa og USA. Problemet er bare, at de rige Golfstater stort set ikke modtager flygtninge fra borgerkrigen i Syrien. De flygtningestrømme, som Europa oplevede ved Anden Verdenskrigs afslutning og under Den Kolde Krig, gik fra øst til vest. At europæiske flygtninge skulle søge asyl i et mellemøstligt land, er absurd tænkning, ligesom det naturligvis er grotesk, at flygtninge fra Irak og Syrien ikke kan finde midlertidigt husly hos arabiske naboer,

hvor fredens religion praktiseres. Så meget for arabisk solidaritet!

The Economists verdensfjernhed udstilles i de fremsatte løsningsforslag: Asylcentre i transitlandene på flygtningeruterne til Vesten og en fair fordeling af flygtningene i EU-landene. Det er næppe noget, som falder i den tyrkiske sultan Erdogans geopolitiske smag. Slagsmålet i ministerrådet i september mellem de central- og østeuropæiske lande på den ene side og de vesteuropæiske lande på den anden om fordelingen af og tvangskvoter på flygtninge slog dybe revner i EU-samarbejdet, som The Economist ellers er så glad for, og skabte bitterhed og frustration, som sjældent set i EU. Og med den nyvalgte national-konservative regering i Polen bliver en yderligere tvangsfordeling fra Vest- til Østeuropa stort set umulig. The Economists journalister lever i en osteklokke uden jordforbindelse!

The Economists lederskribent medgiver dog, at sameksistens med muslimske indvandrere i Europa ikke altid er problemfri, og at der i dele af vælgerbefolkningerne er modvilje imod dem. En eufemisme, må man sige, men dog en vis forsigtig erkendelse af problemet. Der er også en erkendelse af, at der er grænser for, hvor mange indvandrere et samfund kan modtage udefra, uden at en procentsats angives – dog anføres, at det antal, som Europa kan klare, langt fra er nået.

The Economists redaktionelle linje har i mange årtier været at betragte som liberal, men siden 90'erne er den tilmed blevet bedrevende, moralsk belærende og politisk korrekt. Og på dét alter er sandheden blevet ofret. Om The Economists ovennævnte lederskribent kan man med rette bruge det gamle ordsprog:

Han var så klog, at han kunne sige hest på ti sprog, men alligevel købte han en ko at ride på.

Søren Lind Jensen

Holdt Sagen

Ved et tilfælde opdagede Martin Kasler, at det feterede venstrefløjsikon Jacob Holdt - kendt for bogen *Amerikanske Billeder* - har et særdeles afslappet forhold til sandheden. Derpå raslede skeletterne ud af skabene.

Jeg hørte første gang om Jacob Holdt omkring 1978, da en træningskammerat, der på sit gymnasium havde oplevet Holdt, fortalte om ham. Jeg købte hans bog *Amerikanske Billeder* til min daværende kæreste, der var byråds kandidat for SF. Jeg husker ikke, hvad den kostede, men hverken jeg eller kæresten syntes, den var pengene værd. Da vi 10-12 år senere gik fra hinanden og skulle dele bl.a. vores mange bøger, ville hun hverken eje eller have den. Da jeg altid har haft svært ved at smide bøger ud, fik *Amerikanske Billeder* så en plads bagerst i min reol.

Der stod den så i mange år og samlede støv. Men for en 4-5 år siden så jeg en dokumentarudsendelse om indianeroprøret i 1973 på reservatet Pine Ridge i den amerikanske delstat South Dakota, hvor omkring 300 bevæbnede indianere i halvfjerds dage holdt landsbyen Wounded Knee besat. Efterfølgende gik jeg på nettet for at finde mere om denne spændende historie og blev næsten med det samme ledt til Jacob Holdts engelske udgave af *Amerikanske Billeder*.

Heri påstår Jacob Holdt, at han var med til at smugle våben ind i Wounded Knee og oplevede at blive skudt på. Holdt påstår også, at han på naboreservatet Rosebud deltog i begravelsen af indianeren Eastlake og at dennes enke Rosemary blot to dage efter begravelsen forsøgte at forføre ham.

Med det samme undrede det mig, at Jacob Holdt kaldte den dræbte indianer og hans enke for henholdsvis Eastlake og Rosemary. Den dræbte var i virkeligheden en 47-årig *hvid squaw* man ved navn Frank James Clear, der i levende live havde udgivet sig for at være indianer og kaldt sig Frank Clearwater. Hans 36-årige enke var derimod en vaskeægte indianer ved navn Morningstar.

Jeg fandt mit gamle eksemplar af *Amerikanske Billeder* frem og kunne konstatere, at Jacob Holdt i den danske udgave angiver Clearwater-parrets navne korrekt. Til gen-

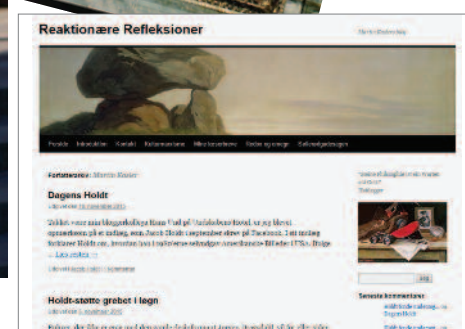

gæld hævder han, at begravelsen af Frank Clearwater på Rosebud fandt sted "senere" end begravelsen af indianeren Buddy Lamont i landsbyen "Porquepine" på Pine Ridge, hvor Holdt påstår han også var til stede.

Den omtalte landsby hedder Porcupine, og Clearwaters begravelse fandt sted fire dage før bisættelsen af Lamont. Jeg gik igen på nettet og fandt nu en artikel, som Jacob Holdt havde skrevet til *Kristeligt Dagblad* i 1973, offentliggjort blot en måned efter besættelsen på Pine Ridge var ophørt.

I denne artikel fortæller Jacob Holdt detaljeret om, hvordan han smuglede våben og ammunition ind til besættelserne i Wounded Knee. Han fortæller lige så detaljeret om sin oplevelse af stemningen under de sidste dage i den befæstede landsby og om, hvordan han under sit ophold i Wounded Knee som den eneste hvide vinder indianernes tillid og får dem til at fortælle om livet under den snart tre måneder lange besættelse.

I *Kristeligt Dagblad* har Jacob Holdt kronologien omkring bisættelserne af Frank Clearwater og Buddy Lamont korrekt. Til gengæld er Porcupine stadig "Porquepine", ligesom Holdt kalder medicinmanden Leonard Crow Dog for "Leonard Crow Bog

På Martin Kaslers blog, *Reaktionære Refleksioner*, kan man løbende følge med i afsløringerne af Jacob Holdt og andre af venstrefløjens helteskikkelser.

Dog" og Pine Ridges stammerrådsformand Dick Wilson for "Dick Wilmon".

Jacob Holdts detaljerede beretning i *Kristeligt Dagblad* er lang. Omkring 3500 ord. I *Amerikanske Billeder* koges hele denne lange fortælling ned til omkring 340 ord, der indleder bogens kapitel om Wounded Knee. Her nævner Holdt i forbifarten, at han var inde og ude af Wounded Knee. Men han undgår omhyggeligt at nævne noget som helst om sit ophold i landsbyen. Resten af kapitlets ca. 2365 ord bruges til at berette om, hvordan en dødelig jaloux homofil indianer redder Jacob Holdt fra enken Morningstars tilnærmelser og "var så forelsket i mig, at han ikke ville lade mig rejse".

I *Kristeligt Dagblad* hævder Jacob Holdt, at han blev anholdt og udvist fra Pine Ridge af det lokale indianerpoliti. I *Amerikanske Billeder* påstår han, at det var af det amerikanske forbundspoliti FBI, "som avisbilledet viser". Referencen henviser til en avisartikel, optrykt på side 46 i Holdts bog, hvor man ser et billede af Holdt blive løsladt ved reservatgrænsen.

Jeg kontaktede fotografen David Bunnell, der kunne fortælle, at han ikke blot havde taget billedet, men også skrevet artiklen. Til ham havde Jacob Holdt fortalt den samme historie, som han senere fortalte i *Kristeligt Dagblad*. Bunnell kunne videre fortælle, at han havde givet Holdt et lift fra Pine Ridge til medicinmanden Crow Dogs ejendom – kaldet Crow Dog's Paradise – på Rosebud, hvor Clearwater skulle begraves. Holdt nævnte ikke til Bunnell noget om, at han skulle have besøgt Wounded Knee.

Takket være David Bunnell havde jeg nu det første konkrete bevis for Jacob Holdts løgne i *Amerikanske Billeder*. Han var ikke blevet anholdt og udvist fra Pine Ridge af FBI, men af det lokale indianerpoliti. Ligeledes skyldte jeg Bunnell tak for, at jeg nu for første gang havde en præcis dato for Holdts færden under Wounded-besættelsen.

I den følgende tid lykkedes det mig at stykke historikken i Jacob Holdts to beretninger om Wounded Knee sammen. Belejringen varede i 71 dage. Den sidste ildkamp mellem besættelserne og myndighederne fandt sted dag 60. Jacob Holdt ankom først til området dagen efter, hvorfor han umuligt kunne have oplevet ildkampene.

Det viste sig også, at ifølge Holdts egne oplysninger så skulle han have smuglet våben ind i Wounded Knee selv samme nat, hvor han på Crow Dog's Paradise angiveligt lå og kissemissede med først Morningstar og siden med den mystiske homofile indianer, der var så forelsket i Holdt, at han tog ham til fange.

På dette tidspunkt er der nok gået et par år, siden jeg så dokumentarudsendelsen om Wounded Knee. Jeg var i gang med at samle stof til en historie om den sorte bandleader George Jackson og opdagede, at en af hans håndlangere fra fængslet antageligt stod bag mordet i 1975 på en vis Popeye Jackson.

I *Amerikanske Billeder* hævder Jacob Holdt, at Popeye Jackson var hans bedste ven og at han forlod USA i fortvivlelse over mordet på ham. Nu begyndte jeg også at forfølge denne historie og opdagede hurtigt, at Holdt med garanti også her fyldte læserne med løgn.

På min blog begynder jeg nu så småt at skrive om Jacob Holdt. I min første historie påpeger jeg blot, at hans beretning i *Amerikanske Billeder* om en gammel jødisk kone i New York, ikke er andet end tidstypisk rød koldkrigspropaganda. Da Holdt senere dukkede op på min blog, kom han af

vanvare til at afsløre, at historien selvfølgelig også er løgn. Men mestendels påpeger jeg i mine blogindlæg sådan set kun de mange selvmotsigelser og mærkværdigheder, der er i Jacob Holdts historier om Wounded Knee.

I begyndelsen af maj i år begynder Jacob Holdt så at tage til genmæle på min blog. Det udvikler sig til noget af en maratondebat, hvor han tæppebomber mig med nye løgne, der skal dupere og distrahere mig væk fra hans mange pinligheder. Det begynder at gå op for mig, at jeg har med en regulær lystløgner at gøre. Selv når han måske gerne vil sige sandheden, kan Holdt ikke nære sig for at brodere på sine forklaringer i en sådan grad, at han hver gang får hængt sig i løgnens tov.

Jeg skriver en kronik om Holdts mange løgne om sin tid i San Francisco og sender den til Information, der i sin tid stod bag udgivelsen af *Amerikanske Billeder*. Avisen afviser prompte kronikken og giver Jacob Holdt lejlighed til at hovre på min blog. Han bliver dog igen sendt ud i tovene, da jeg afslører, hvordan han har ændret i en billedtekst på sin hjemmeside for ikke at blive grebet i løgn. Holdt forsøger at imødegå min afsløring med en ny løgn, som jeg hurtigt skyder ned.

Efterhånden som sommeren skrider frem, griber jeg Jacob Holdt i så mange lodrette løgne, at jeg i dag knap har tal på dem. Debatten begynder at tære på Holdt, der omsider indrømmer, at Popeye-historien i *Amerikanske Billeder* er løgn. Mht. Wounded Knee-historien opgiver han at forsvare sine mange røverhistorier om våbensmugling og ildkampe, men fastholder historien om Morningstar.

I begyndelsen af august tager *Weekendavisen* historien op og konfronterer i et stort opsat interview Jacob Holdt med mine spørgsmål. Omsider erkender han blankt, at han aldrig besøgte Wounded Knee. "Nej. Indenfor, hvor de lå og skød ud mod FBI, anede jeg ikke, hvad der foregik. Jeg var ikke derinde, jeg havde livet kært", indrømmede han.

I forbindelse med historien tilsendte avisen mig et par billeder af en indianerkvinde, som Jacob Holdt hævdede var Morningstar, og udfrittet "om du nu tror på han mødte hende?" Jeg forklarede, at jeg af en kilde havde fået bekræftet, at Jacob Holdt tog billeder ved begravelsen af Frank Clearwater, så jeg tvivlede sådan set ikke på, at han kunne have truffet enken. Men jeg troede ikke på hans historie om, at hun havde for- søgt at forføre ham.

Min kilde til oplysningen om, at Jacob Holdt faktisk havde været til stede under begravelsen af Clearwater, var den hvide Vietnam-veteran Owen Luck. Han sluttede sig til de oprørske indianere allerede på besættelsens fjerde dag og kom bl.a. til at fungere som en slags ordonnans for lederne i Wounded Knee. Da jeg kontaktede Luck, havde han allerede læst Jacob Holdts beretning på nettet og kunne afvise den som opspind.

Til *Weekendavisen* fastholdt Jacob Holdt sin historie om Morningstar. Avisen valgte at bakke hans historie op ved at illustrere interviewet med et billede, hvor Holdt poserer foran et telt med en indianerkvinde, og tilføje teksten "Jacob Holdt og indianerkvinden Morningstar foran ærestellet, hvor de overmattede."

Jeg nærstuderede nu de to billeder og kunne se, at de ikke var af den samme indianerkvinde. Det undrede mig, at *Weekendavisen* så nemt havde ladet sig tage ved næsen af Jacob Holdt. Samtidig bemærkede jeg, hvordan redaktør Søren K. Villemoes på Facebook benægtede, at man havde interviewet mig til historien. Senere vedgik Villemoes til mig, at det var ham, der havde valgt billedet og skrevet teksten.

Jeg sendte billederne til Kevin McKiernan, der som reporter havde mødt Clearwater-parret i Wounded Knee. Han fastslog med sikkerhed, at ingen af billederne viste den kvinde, som han havde mødt.

Jeg kontaktede Søren K. Villemoes og spurgte, om han ville være med til at give Jacob Holdt det sidste nakkeskud som offentlig ikon. Uden at love noget forlangte Villemoes, at jeg sendte ham, hvad jeg havde. Det afviste jeg. På det tidspunkt var jeg blevet opmærksom på, at Villemoes færdes i det antifascistiske miljø på Nørrebro og bl.a. står på god fod med en kendt voldsdømt venstrestremist.

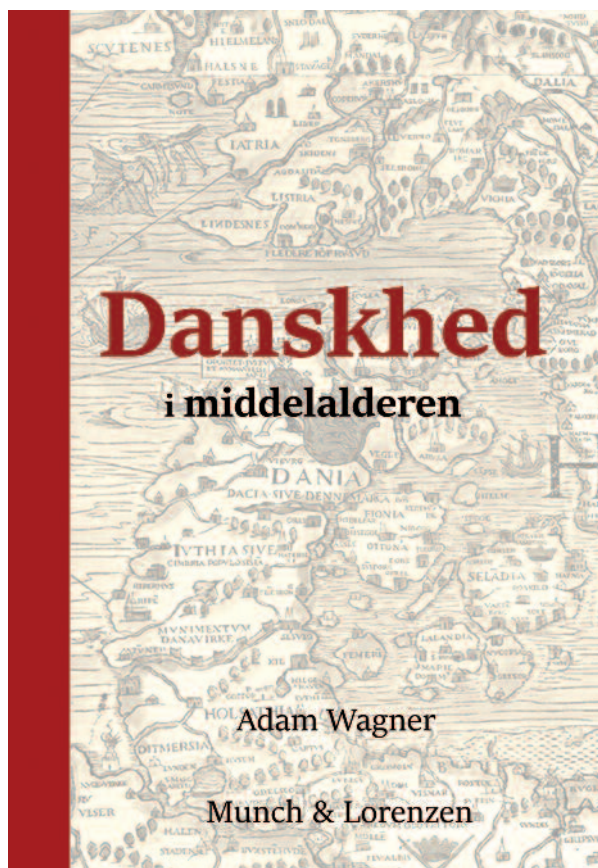
Fra *Weekendavisen* bredte historien om Jacob Holdts løgne om Wounded Knee sig til den øvrige presse. Det lykkedes avisen selvstændigt at grave en helt fjerde løgne-historie i *Amerikanske Billeder* frem, som fik kunstmuseet Louisiana til at trække deres Holdt-materiale tilbage. Efter en henvendelse fra mig bad ulandsorganisa- tionen IBIS ligeledes Jacob Holdt om at trække nogle påstande på sin hjemmeside tilbage.

I skrivende stund skal Jacob Holdt have søgt ly i Amerika.

Martin Kasler

Folkefællesskabets ælde

Grundig dokumentation af det nationalt-folkelige syn i middelalderen burde varsle en "kopernikansk revolution" i historieforskningen, i hvis verdensbillede det nationale længe har været fortrængt fra det meste af historien af konstruktivistisk pseudovidenskab.

Adam Wagner:
**Danskheden
i middelalderen**

Munch & Lorenzen, 2015.
324 sider. 300 kr.

Da jeg lærte Adam Wagner at kende i Dansk Forums Studentergruppe i slutningen af 90'erne, var han allerede en vidende og selvstændigt tænkende historiker. I øvrigt ligesom studentergruppens anden historiker, den alt for tidligt afdøde Arild Hald Kierkegaard, hvis kandidatspeciale fra 2011, betitlet "At frelse og frede landet for udenlandske høvdingers trældom": en diskussion af etnicitet og national identitet i Snorre Sturlusons 'Heimskringla', har samme generelle anliggende som Wagners fordybelse i Saxo. Kierkegaard fik desværre ikke publiceret sine undersøgelser i bogform, men Wagner har fået uddybet sin magisterkonferens til nærværende bog, som med hidtil uset grundighed undersøger nationalbevidstheden på Saxos tid.

Der har været mange tilløb til erkendelsen af det nationales, særlig danskhedens,

ælte i de sidste 100 års seriøse historisk-skrivning, her tænker jeg særlig på Vilh. la Cour. Men også kortere fremstillinger er kommet ind på den forkætrede sandhed, særlig inspirerende har jeg fundet "Nordisk i tusind Aar : tre Grundkræfter i Nordens Historie" redigeret af C.P.O. Christiansen (1941). Men den dybere, samlede fremstilling, der utvetydig fastslår eksistensen af en fuldmoden folkelig danskhed i middelalderen, har absurd nok måttet vente indtil i år. Når man læser Wagners gennemgang af megen tidligere akademisk behandling af emnet, bliver man flov på fagets vegne. Enten må der være tale om ideologisk betinget blindhed, der nogle gange umuliggør, at man kan se skoven for bare træer, eller også bevidst manipulation med stoffet, for selv ganske klar folkelig-national tale hos Saxo er blevet ignoreret eller forvrænget i stik modsatte retninger.

Nu er det jo ikke sådan, at et fænomen bør vises ærbødighed, udelukkende fordi det er gammelt. F.eks. islam er jævndrende med danskheden. Men indsigten i det nationales ælde er vigtig, fordi selv (relativt) kløgtige antinationalister så må erkende, at det nationale er et fænomen, der må tages hensyn til i politik. Det er noget bestandigt og forsvinder så vist ikke i overskuelig fremtid. Det nationale ligger hinsides politik. Ikke bare noget magthaverne har fundet på i egen interesse (og kan afskaffes i deres interesse), som ikke mindst Saxo hidtil ofte er blevet tolket. Hans danmarkshistorie viser sig ved nærmere analyse i høj grad at handle om det danske folkefællesskabs historie, ikke blot kongemagtens. I Wagners uhyre grundige og pædagogiske gennemgang virkede det slående på mig, at Saxo klart lagde mere i det nationale end noget rent idé-mæssigt, hvilket ellers har været tolkningen af den moderne (og for mange eneste) nationalisme siden Den Franske Revolution. I middelalderen blev et folk opfattet som en enhed med fælles biologisk afstamning. Danerne er således for Saxo en ret skarpt afgrænset "æt", hvilket gennemtrænger hele hans værk. Og Danmark er danernes ejendom. I udgangspunktet regnes landets indbyggere som de indfødte. Resten er fremmede, selv om de (midlertidigt) har bolig her. Wagner konkluderer om opfattelsen af folkefællesskabet hos Saxo: "Der er en klar opfattelse af, hvad der hører til, og hvad der ikke gør, og hvad der er hjemligt og fremmed; det indre over for det ydre."

Et folkeslag er altså i Saxos samtid vitterligt en æt, et afstammingsfællesskab, ligesom slægten, skriver Wagner: "Begge steder bestemmes tilhørsforholdet af blodet, afstamningen og herkomsten. F.eks. er dansk, gotisk, vendisk eller saxisk noget, man er i kraft af fødsel, slægt og blod." Herkomst og fædreland er forbundne størrelser. Det sætter nutidige nazismebeskyldninger lidt i perspektiv. Hvorfor er det ikke "saxobeskyldninger"? Perioden 1933-45 og mere eller mindre underbygget biologisk viden-skab er de stemplinger, antinationalister i dag taktisk tyr til, men de kunne lige så godt sætte det meste af historien på anklagebænken. Tilmed mange, der i dag kalder sig nationalkonservative o.lign., har overtaget udelukkende den moderne (ahistoriske) opfattelse af det nationale som blotte "idéer", man kan tilslutte sig eller lade være, på linje med et hvilket som helst partiprogram. Der er dog kød og blod, et konkret folk, bag.

I middelalderen var der i Danmark hårdere straf for at dræbe/skade landsmænd end fremmede (tilmed f.eks. tyskere). "Folk" og "frænde" o.lign. er gamle begreber, der

gav nogle personer større (subjektiv og juridisk) værdi end andre på et territorium, længe inden nogen opfandt "racer". Dette er et parallelt begreb, men af en helt anden kategori, der har skabt forvirring i det 20. årh. og stigmatiserede tilmed (historiske) nationer, der selvsagt er en undergruppe af én bestemt "race". Danskere er et oprindelsesfællesskab af hvide mennesker, men man er ikke fremmed, fordi man ikke er hvid/kaucasisk – det er bare en markør for det væsentlige, at de historiske rødder er andetsteds... Er en sådan opfattelse "racistisk" eller "nazistisk", er nærmest al historie op til det 20. århundrede "racistisk" eller "nazistisk".

Ikke mindst Nordens afgrænsning til det tysk-romerske rige har altid været vigtig i Danmarks historie, hvilket er med til at sikre, at vore historiske begreber såsom æt og frænde ikke bliver nazistisk race-tænkning. Der er desuden med rette noget, der hedder nordisk folkestyre, retsfølelse og helt generelt ånd, og lige så lidt som noget andet fænomen tåler samfundsbiologisk tænkning forsøg på rendyrkning, men det har helt klart været et for ringeagtet aspekt pga. historisk ganske kortvarige overdrivelser. Wagners bog mere end antyder afstammingsens store betydning i det nationale gennem 1000 år. Dette er normaliteten, mens de sidste 200 års ideologiske udsving i flere retninger er afvigelsen. Så ikke alene viser Wagner, at Saxo stod for en nationalfølelse, der er så dybtgående som den moderne – i en væsentlig forstand var det nationale på Saxos tid noget endnu stærkere og dybere end i dag, i politisk ganske ukorrekt retning. Det er svært at lade være med denne anakronistiske provokation: Kunne Saxo mon være blevet medlem af Dansk Folkeparti?

Lødig omgang med biologi i samfundsideologi kræver i høj grad, at man kan samtænke modsætninger og flere niveauer på én gang. Det lader til at være et udbredt problem for historikere. Adam Wagner kommer apropos dette ind på et andet tema i kapitlet "Landsdelene og det danske", hvor han løser den angivelige modsætning, der ligger i Saxos fremhævelse af de enkelte landsdeles folk (primært jyder, sjællændere og skåninge) og konflikterne mellem dem samtidig med, at den fælles danskhed fastholdes. Historikerne har ellers ensidigt fokuseret på de indre konflikter og helt benægtet den samlende danskhed. Men Wagner pointerer, at for Saxo var det at være dansk en naturlig følge af at være født i et af de partikulære "fædrelande", man i dag ville kalde landsdele. Istædet i hans danmarkshistorie fremgår det eksplicit, at der skulle være en modsætning i dette; dén opfattelse er resultatet af moderne farvede

fejllæsninger, som der tilsyneladende næsten ingen grænser er for.

Saxo berettede så vist et genealogisk folkefællesskabs historie, ikke et kongeriges, som er en mere tilfældig politisk enhed. Adam Wagner pointerer, at selv om Saxo kun skulle have en magtpolitisk dagsorden, som det har været mondænt at mene, viser det stadig, at han mente, at en danskhedsargumentation ville vinde genklang i samtiden. De fleste moderne tolkere har ment sig så kloge, at de ved, hvad Saxo "egentlig" mente, når han sagde noget andet, men uanset hvad han selv mente, har han altså forventet, at et nationalt budskab ville være fordelagtigt, så mentaliteten må under alle omstændigheder have været udbredt dengang. Altså om ikke direkte modvilje, så dog i udgangspunktet mistro til andre nationaliteter, og en selvfølgelig antagelse om, at der er større tillid mellem landsmænd end mellem folk af forskellig nationalitet. Verdens inddeling i nationer som et naturligt og gammelt fænomen... Wagner får bekræftet sin tolkning af middelalderens mentalitet i de samtidige beretninger i Roskildekrøniken, hos Sven Aggesøn og Ælnoth. Den sidstnævnte krønikeskriver fra starten af 1100-tallet er også interessant i sin selvopfattelse, idet han som englænder stadig så sig som fremmed efter 24 år i Danmark. En indbygger (hjemmehørende) i et land var en, der var indfødt og ikke bare boede der, uanset hvor længe. Det var før "nydanskernes" æra...

Ikke alene var middelalderen lige så national som mere moderne tid, den var også nationalistisk eller chauvinistisk efter den i dag herskende terminologi. Således mente Saxo: "De svageste af det danske folk var bedre end de stærkeste fra andre nationer." Det var dengang, må man i dag sukke... Også Saxos beskrivelse af, hvordan fremmede i Danmark levede adskilt og forblev fremmede, og med mellemrum vakte de indfødtes vrede og blev bortjaget, tyder på en endnu stærkere nationalfølelse for 800 år siden end i dag. Er det virkelig sådan, at Saxo levede i vor nations mest livskraftige ungdomsår, mens vi nu er i alderdommens henvinden med døden i horisonten? Det fremgår klart af Wagners gennemgang af Saxo, at det danske folk allerede dengang var som et kollektivt individ, med fælles identitet gennem slægtledene. Men dog netop et kollektiv, der stadig forynges gennem nye slægtled, så nedgangen er ikke noget på dén måde naturbestemt. Tværtimod er kernen i det nationale jo netop en ubrudt vekselvirkning mellem det objektive naturgrundlag og landsmændenes indstilling og forhold til dette grundlag, og dette subjektive element kan i sig selv blive styrket af national selvindsigt som den,

Wagner bibringer med sit vigtige værk. Man får uundgåeligt fornyet værnevilje ved at indse, hvordan folket blev forsvaret allerede på Saxos tid, og ansvaret for at bringe denne store arv videre vil fremover føles (endnu) tungere. Dette var givetvis også Saxos formål, og Wagners gennemgang klargør, at hans budskab efter 800 år stadig er så aktuelt som nogensinde. Summa summarum: Det nationale er ikke noget døgnflue-fænomen i historien.

Krønikeskriveren Ælnoth beretter, hvordan danerne blev vrede på Knud den Hellige, fordi han ville give fremmede samme ret som de indfødte i Danmark, og således er der i selve de gamle historiske skildringer mange tegn på en national mentalitets ælde, ikke kun i krønikeskrivernes måde

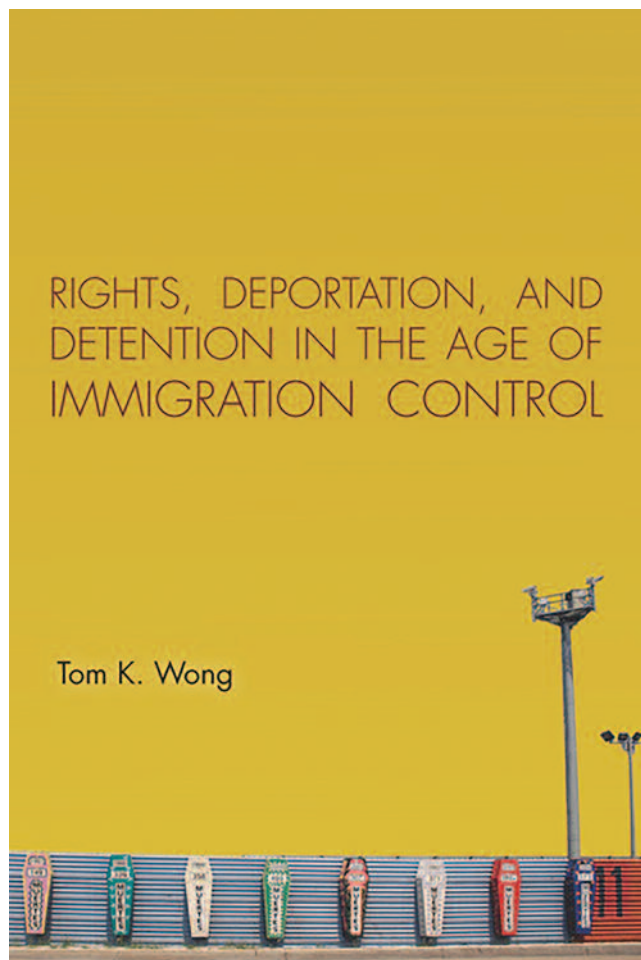
at gengive historien på. Her er Wagner efter god historisk skik mere forsigtig, idet de gamle krønikeskrivere jo anses for meget upålidelige, i særdeleshed med hensyn til det ældste stof, men mon ikke man kan antage, at der ikke er røg uden en brand, og at menneskene på dansk område allerede i historiens morgengry, fra starten af Saxos skildring, også i virkeligheden udgjorde en naturlig afgrænset etnisk gruppe? Det virker i hvert fald mindst lige så sandsynligt som alternative, moderne teorier. Med rette slutter Wagner sin bog med en advarsel mod de mondæne, vidtløftige, men dårligt underbyggede teorier om det nationale som et historisk ungt fænomen. Disse teorier modsiges af kilderne, men de lever jo lystigt videre i både politisk debat og "forskning". Det omhyggelige, men trættende arbejde

med at udrede alle kendsgerningerne anses for mindre betydningsfuldt. Og bliver Wagners bog ikke dermed samtidig et case-study, der antyder elendigheden af en stor del af moderne historieskrivning og samfundsvidenskab mm. i det hele taget? Der gås som oftest ret kritiskløst ud fra ideologisk bekvemme "teoridannelser" med uhyre spinkelt realitetstjek, og med forkert udgangspunkt bliver konklusioner af detailforskning kun endnu mere gale. Wagners bog burde i sin tilgangsvinkel så vist danne skole for en bred vifte af fag, som for tiden (ligesom "nationalismeforskningen") står med benene plantet i de ideologiske konstruktioners blå luft.

Peter Neerup Buhl

BOGANMELDELSE

Massedeportationernes nødvendighed

Akademiske studier af flygtninge- og indvandrerpolitik har tydeligvis oftest til hensigt at gennemtvunge pointen, at Vestens "restriktive" politik er forkert, ja meningsløs. Således også nærværende empiriske studie, der bruger de nyeste og mest omfangsrige data fra 25 indvandrer-modtagende lande gennem en tiårig periode. Fokus er på USA's og Europas deportationspolitik, og analysen viser altså ikke overraskende, at deportationer ikke har påvirket indvandringsstrømmen mærkbart. Eller rettere sagt vises der, at antallet af deportationer ikke kan bruges som en målestok for, hvor "restriktiv" indvandringspolitikken er.

F.eks. har USA under Obama deporteret langt flere end under de foregående præsidenter, men åbninger og legaliseringer for andre grupper har samlet set rykket den modsatte vej (der lukkes næsten tre ind for hver, der deporteres). Så egentlig dokumenterer bogen bare den hidtidige inkonsekvente politik og slet ikke (manglende) effektivitet af deportationer, hvis de indgår som led i en – hidtil uset – restriktiv politik. Den i virkeligheden absurd slappe politik i USA fremgår f.eks. af, at Los Angeles Politihar forbud mod at standse folk for kun at spørge om deres indvandringsstatus.

Tom K. Wong:
Rights, Deportation, and Detention in the Age of Immigration Control

Stanford University Press, 2015. 236 sider.

Alligevel er det foruroligende, at mens USA's antal af deportationer det seneste

år ti er steget kraftigt, er det samlede antal deportationer fra EU-landene aftaget. Fra og med 2006 har USA faktisk hvert år deporteret flere illegale indvandrere end alle EU-landene tilsammen. Selv om det altså ikke nytter at øse fra båden, så længe bundproppen stadig er af, siger det dog noget om den paradoksale situation, at indvandrerlandet USA håndhæver sine regler (slappe eller ej) langt mere konsekvent end de gamle, åbenbart livstrætte nationalstater i Europa. Tilmed viser Wongs gennemgang, at det ikke engang har været de såkaldte højreregeringer i Europa, der dygtigst har deporteret, således rangerer den venstredrejede spanske regering under Zapatero i toppen, hvad deportationer angår. Selv på højden af Haiders popularitet havde Østrig kun 181 deportationer pr. 100.000 indbyggere, hvilket vel at mærke for Wong er højt, men dog adskillige størrelsesordner under det nødvendige for at bremse endsige vende befolkningsudskiftningen. Den ynkelige inkonsekvens i Europa illustreres ikke mindst af situationen i Calais, hvor myndighederne udfører storstilede raids mod den mængde illegale, som har slået sig ned dér i et forsøg på at nå England. Mange pågribes, men få uger efter er de ufravigeligt på fri fod igen, stadig i Frankrig...

Interessant er Wongs gennemgang af landes ratificering af rettighedskonventioner, især den Internationale Konvention om Beskyttelse af Migrantarbejdere, hvor tendensen klart er, at lande, der primært udsender migrantarbejdere, gerne ratificerer den, mens lande, der primært modtager, tøver.

Det viser jo bare igen, at "rettigheder" i den sammenhæng er rene interessekonflikter om kroner og øre og ikke udtryk for en højere, neutral eller abstrakt retfærdighed, som også Wong ynder at antyde med sit gentagne engelske rettigheds-ordspil "rights and wrongs". Ligesom andre ledende akademikere på området ser han en objektiv udvikling fra nationalitet som afgørende for rettigheder til en "universal personhood", hvorefter enhver person på kloden vil få sine rettigheder anerkendt ud fra internationale menneskerettighedsregler i stedet for på grundlag af statsborgerskab. Dette er selvfølgelig igen en model ensidigt i visse befolkningers partiske interesse imod andre, der har formålet at opbygge et fungerende samfund (og i sidste instans til alles ulempe).

Wong ser (og ønsker) en stigende legitimering af de illegale indvandrere i Vesten, så de bliver selvstændige og anerkendte aktører for deres egen sag, hvilket er endnu et udtryk for benægtelse af, at illegale indvandrere reelt er kriminelle, der har brudt en af landets vigtigste love. Et hovedargument i bogen er, at man ikke bør behandle de ulovlige indtrængere som kriminelle, men hvad er de så? De barske forhold, som Wong indigneret beskriver, udspringer udelukkende af de fremmedes egne valg og f.eks. vægring ved at oplyse deres identitet (og aktiv destruktion af egne id-papirer mv.).

En vigtig faktor, der forhindrer restriktiv indvandringspolitik i demokratier, er, at de fremmede udgør en stadig større andel

af vælgerskaren. Fra 1980 til 2008 er andelen af første- og andengenerationsindvandrere af den samlede vælgerskare steget fra 2,1 til 10,2 procent i Storbritannien. I Frankrig er de tilsvarende tal 2,5 og 9,9 procent, og i Belgien er den relative stigning af indvandervælgere størst, fra 0,7 til 8,1 procent i den nævnte periode. Jo mere konsolideret og større en indvandrerbosættelse bliver i et land, desto sværere har dette generelt ved at modsætte sig yderligere indstrømning og rettighedsudvidelser, hvilket også fremgår af, at et lands ratificering af internationale menneskerettighedsinstrumenter tiltager, når det er blevet vel multietnisk.

Et par faktorer gør dog ifølge Wongs gennemgang mærkbart et land mindre attraktivt for asylsøgere: Hvis dets anerkendelsesprocent af flygtninge er lavere end gennemsnittet, og hvis det konsekvent tilbagesender asylanter til et såkaldt sikkert tredjeland, som asylanterne har passeret igennem på rejsen. Men i virkeligheden viser hans data også, at deportationer nytter, hvis landets politik i øvrigt er forholdsvis stram og konsekvent. Særlig for Australien og Slovenien er der en stærk sammenhæng mellem deportationer og mindsket generel indvandring pga. den førte politik gennem det seneste årti, men også for bl.a. Finland, Portugal, Ungarn og Norge er der en tydelig sammenhæng. Så jeg kan ikke se, hvordan selv denne bog kan tjene som et argument for indvandringskontrollen og deportationers meningsløshed, tværtimod at give op må man konkludere, at mere af dette vil være en fordel.

Peter Neerup Buhl

INDSIGT: 50 muhamedanere for 50 år siden

I år er det 50 år siden, at forlaget Skrifola udgav en håndbog, hvori det i afsnittet om religion blev oplyst, at der er ca. 50 muhamedanere i Danmark.

Dengang levede de fleste danskere i lykkelig uvidenhed om begreber som hellig krig og æresdrab - begreber,

som vi senere stiftede bekendtskab med, da magthaverne bestemte, at vi skulle kulturberiges og leve i et farverigt fællesskab.

Hvor mange muhamedanere, der er i Danmark i dag, vides ikke, men sætter vi fire nuller efter de 50, har vi i hvert fald ikke overdrevet.

Sikkert er det, at deres antal vokser med forrygende hast, mens antallet af etniske danskere falder som følge af lave fødselstal.

HV

Antal medlemmer i Danmark: ca. 50.
Muhamedanismen er den næststørste verdensreligion. Dens navn, Islam, betyder hengivelse. Den, der hengiver sig, kaldes muslim, og den han hengiver sig til er Universets eneste gud, Allah. Muhamed er hans profet, og i Koranen har han nedskrevet sine åbenbaringer og sin lære.

Skrifolas Universalhåndbog 1965

Testamenter

Foreningens virksomhed kan kun drives ved hjælp af donationer fra medlemmerne udover kontingentet, og foreningen har i tidens løb modtaget væsentlige testamentariske gaver.

Gratis juridisk bistand i forbindelse med testamente-udarbejdelse fås i foreningen i tilfælde, hvor denne alene begunstiges. Husk, at det ikke er sikkert, at en advokat er inde i de nærmere forhold omkring Den Danske Forening!

Foreningen er godkendt af skattevæsenet som almenyttig/almenvælgørende, hvorfor testamentariske gaver til den er boafgiftsfri.

Testamente kan laves som følger:

Oprettelse

Et testamente skal oprettes skriftligt – håndskrevet eller maskinskrevet. Hvis testamentet fylder mere end én side, skal begge sider af papiret anvendes.

Det skal underskrives eller vedkendes (dvs. accepteres) enten under overværelse af to vidner eller for en notar i byretten (hvor der kan bestilles tid hos notaren).

Vidnerne/notaren skal efterfølgende underskrive testamentet.

DET MÅ ABSOLUT ANBEFALES, AT UNDERSKRIVELSE SKER FOR EN NOTAR!

Ved dødsfald kommer testamentet så automatisk frem.

Udformning

Testamentet kan f. eks. formuleres på denne måde:

"Undertegnede ægtefæller, A. (stilling, fulde navn, cpr. nr., bopæl og fødesogn) og B. (stilling, fulde navn, cpr. nr., bopæl og fødesogn), der samtidig tilbagekalder enhver af os tidligere oprettet testamentarisk disposition, opretter herved følgende testamente:

1) Til Den danske Forening udredes netto kr. eksklusive skatter og afgifter eller

2) Til Den danske Forening udredes ...% af vort bo eller

3) Til Den danske Forening udlægges hele boet.

Nærværende testamente underskrives for notaren i to ligelydende eksemplarer, hvoraf det ene begæres opbevaret i notarialarkivet, således at en afskrift heraf skal have samme gyldighed som originalen.

Sted, dato og underskrifter."

Der kan være behov for mellemliggende klausuler i forskellig udformning afhængig af testators ægteskabelige status, børn m.v.

Hos notaren

Ved underskrift hos notaren skal medbringes:

1. Det originale testamente (der skal underskrives for notaren), samt en kopi af samme (der også skal underskrives for notaren). Testamentet må ikke være underskrevet hjemmefra.
2. Legitimation i form af pas, kørekort eller anden offentlig billedlegitimation, hvor personnummeret kan læses.
3. 300 kr. pr dokument til retsafgift.

Det er ikke notarens opgave at godkende indholdet i testamentet.

Dommerkontoret beholder kopien og underretter et centralt register om, at testamentet er oprettet. Når sagen er ekspederet, sender notaren originalen til testator forsynet med en påtegning.

Hvis et eksemplar af testamentet ønskes opbevaret på notarialkontoret, skal der blot underskrives en kopi af det. Denne genpart kan være en fotokopi på almindeligt A4-papir.

Juletilbud til læserne "Der var et yndigt land"

IndsigtsUdsyns læsere tilbydes bogen
"Der var et yndigt land" af Mogens Camre,
Ole Hasselbalch og Lars Hedegaard til medlemspris
99 kr. incl. porto (normalpris 230 kr. incl. porto).

180grader skrev:

"Her sætter tre intellektuelle kapaciteter indvandringsproblematikken på plads. Gennemargumenteret, gennemdokumenteret. Det er den slags bøger, de snakkende klasser ikke tør læse. Deres fantasiverden ville klaske sammen."

Bestilling ved henvendelse til e-mail:

danskeren@danskeren.dk

eller tlf. 86132401.

Husk at opgive navn, adresse og telefonnr.

For købere i det øvrige Skandinavien er prisen incl. bankgebyr og porto 154 kr.

SWIFT-BIC: DABADKKK IBAN-nr:

DK4830000004547551.

99

kr. incl. porto
normalpris kr. 230
incl. porto

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement - 2015

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 86132401
- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Kontingent - abonnement - 2015

Årskontingentet for et **medlemskab** er 200 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, DANSKEREN.
Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, DANSKEREN.
For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.
Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.
Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Driftsbidrag

De 200 kr. dækker ikke meget andet end porto og trykomkostninger til bladet. Forudsætningen for, at vi kan løse vore øvrige opgaver, er derfor, at nogen betænker os med mere end 200 kr. Vi håber, at mange også i år vil give os den ekstra håndsækning, som er en nødvendighed for, at vi kan fortsætte vores informationsvirksomhed. De af Den Danske Forenings medlemmer, der i løbet af året 2015 donerer 500 kr. eller mere til foreningen, vil i december modtage en julegave.

NB. Støt gratis foreningen ved at gå på det lokale bibliotek og bed om at måtte læse/låne Danskeren.

*Med venlig hilsen
Styrelsen*

Testamenter

Foreningen får stadig testamentariske gaver. Men testamenter af meget svingende juridisk kvalitet koster den penge! For eksempel er foreningen gået glip af en million kr. i kraft af, at den sagfører, der udfærdigede testamentet, begik en teknisk fejl.

Vi opfordrer derfor dem, der ønsker at betænke foreningen, til at lade testamentet gennemse af foreningens juridiske rådgiver:

Ole Hasselbalch, Skolebakken 5, 3050 Humlebæk (kan kontaktes på mobil 21 64 75 70).

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen
Keld Rasmussen
Søren Lind Jensen
Mogens Camre
Erik Trolldhuus

Regnskabsfører

og styrelsessekretær:

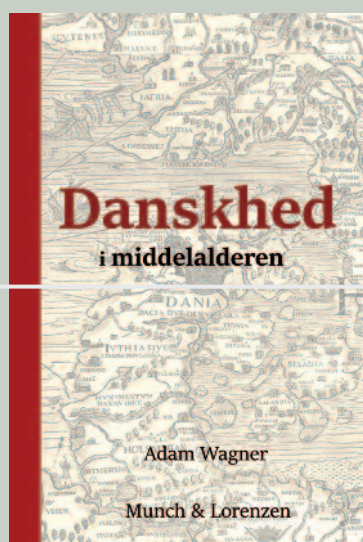
Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:

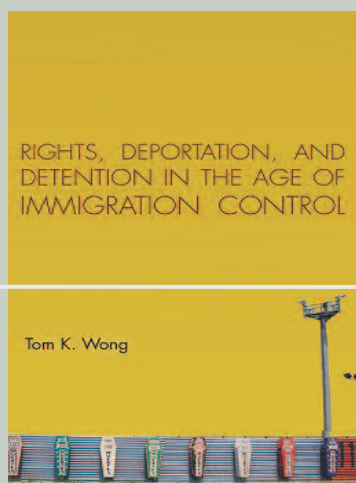
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT:
**FOLKE-
FÆLLESSKABETS
ÆLDE**

UDSYN:
**RIGHTS
DEPORTATION
DETENTION**

INDSIGT:
**50 MUHAME-
DANERE I
1965**

*Antal medlemmer i De
Muhamedanismen
Islam, betyder heng
den han hengiver s
er hans profet, og i
sin lære.*

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER ÅRLIGT
KR. 250,- INCL. PORTO**

Mail: danskeren@danskeren.dk
Sekretariatet: 8613 2410
Betalning:
SWIFT-BIC: DABADKKK IBAN
nr:DK4830000004547551

